

מעשיות פריאות

- א. מלידת המגיד הגדול ממעזריטש.
- ב. מהרה"ק ר' אלימלך והרה"ק ר"י מלובלין.
- ג. ר' אהרן קארלינער הגדול.
- ד. ר' יעקב שמשון משפוטיווקע.

ועוד כמה מעשיות פריאות
מהרבה צדיקי עולם ז"ע.

פלו סיפמח נה המרחק. דער רב חיו גיוועהן
א ערליכר רב. והלך לבעל המחן וביקש
אותו שיפתח לה ולהרים לה חמין כ"אוי
וכנהוג, אין בעל המרחק לא רצה לזיית
גם אל הרב ולא רצה לפתוח המרחק,
ביא לא נחה ולא שקטה, והלכה חיבקה אל
הפרנס מהעיר ובקילה חוטו וביקשה מאחו
גיכ כ"ל שילך עמה אל בעל המרחק לפקוד
עליו שיפתח לה כו', הפרנס לא סירב, והלך
עם האשה ופקד וגזר על הבן שיפתח
המרחק לאשה זו וכי' מחמת הכרח פתח
לה הבן את המרחק והחם לה חמין כו'
ומליכה זו טולד הרב הקדוש המגיד הגדול
זלוקלה"ה, פעם א' פשה המגיד ז"ל יתוד
גדול וגורא אשר מששת ימי בראשית עד
עכשיו לא נעשה יתוד כזה, והיה מזה נח"ר
גדול למעלה, שאלו אוחו מן השמים, מה
השכר שרואה בצד זה, הוא השיב שלא עשה
על מנה לקבל פרס, אמרו לו ממעל,
אעפ"כ הנידה מה השכר שאהיה רואה,
השיב המגיד ז"ל, הוא רואה שלשלת סוכה,
סינו זרעו זרעו זרעו שיהיו כולם לדיקים
עד ביהם הגואל לדק, כן ניתן לו זה מן
השמים, והבעש"ט הק' ז"ל פעם א' עשה
גיכ יתוד גדול וגורא אשר מששת ימי
בראשית

(ז) סיפור לי הנכנז וזיה היר משה
אהרן מפע"ליק שטמט ר"ז
מטיק ההיק משטיפינטשט זל"ל מלדת
ההיק המגיד הגדול ממעזריטש ז"ל, אביו
של המגיד הגדול ר' אברהם שמו, היה מלמד
בכפר א' סח"ך להעיר שדר שם עם צ"ב
פ"א אירע שיהיה ליט לאשה ה"ר אברהם
ה"ל אחו של ה"מ הגדול, שלחה אשתו
של ה"ר אברהם ה"ל לבעלה אל הכפר
שיבוא ללון בביתו, ואז היה ימי חו"ק.
קרירה גדולה ושלג גדול, לפנות פרב
שעדיין לא בא לביתו דימחה אשתו שבדואי
לא יבוא בעלה לביתו לכן לא הלכה לצנילה,
פוא הרי"א ה"ל הלך מהכפר לביתו במסירת
פנש וכשחכה ובא לביתו ערך ח"י לילה,
צבואו דפק על חלון ביתו לפתוח לו, אשתו
פתחה לו והיא הלכה טיכה מהמרחק והקילה
את הבן בעל המרחק לפתוח לה את
המרחק והכין לה פיס חמין כדק,
בבן כעם עליה וקילל אותה בקללות
נחרות ובגנות מאד, ולא רצה לפתוח לה
בכום אופן, האשה בראותה שא"ו רואה
לפתוח לה, הלכה חיבקה באיטין לילה להרב
דעירה והקילה אותו וביקשה אותו לרחם
עליה וליגד עמה אל בעל המרחק ויפקוד

שאל המגיד ז"ל ואמר לכאורה יש להפליא על בכיית רבי נחמה זכה. אדרבה הו"ל לשמוח ע"י שזכה להקבל לפני השי"ת וקנה חיי עוה"ב בשעה ח'. ומירץ המגיד שיש נומר שבכיית רבי היה כמה שמה תיכף כי אלו היה חי עוד היה קונה עוה"ב ביתר שמה ממה שקנה בשעה ח'. האברך הרי"י מל בלין בשמחו מירוך המגיד אמר לחבירו שיבב אלנו. אלו היה לי רכות מהרב הייתי אומר תי' אחר על בכיית רבי. החבר זה שמעו דברי האברך הנ"ל הגיד זה לחבירו שיבב נמשל ממנו. וחבירו לחבירו עד שהניחו דברים אלו אל המגיד. אמר המגיד ז"ל שנתן רשות להאברך הנ"ל להגיד מירוך של. ומה הרי"י מנובלין. לדעתו י"ל הטעם שבכה רבי עפ"י מ"ש ב"ש"ם (נדרים ד"ג ע"ב) שא"ס רבי היה שמה לפשמים היה בא פורעניות לעו"ס ע"ש מצנין צר קפרא. לכן אף בכאן הו"ל לרבי לשמוח ע"י שזכה ר"ח צ"ד לקנת עולמו בשעה ח'. רק ברבי היה ממירא לכמות שלא להניח פורעניות לעולם ע"כ בכה רבי. המגיד כהמנו דברים אלו הוטנו בעיניו והמר בזה הלשון דער יונגר מאן זאגט בעסיר פין מיר ע"כ. [א"ה מ"כ בחידושי אנרות מהרש"א ז"ל בנ"ס ע"ז דף י"ד. וז"ל קונה עולמו כו' אבל בכה רבי אהיה דגא ק"ס עולמו רק בשעה ח' שנהרג וילא טן העו"ס ולא זכה למדרגה היותר גדולה לקנות עולמו בכמה שנים. עכ"ל הרי שהמגיד ז"ל ברוח קדשו כיוון למ"ש רבינו מהרש"א ז"ל.] ובגדל עניות שלו אמר שהי"בך מגיד טוב יוסר ממנו. ומצנין לצנין באותו ענין:

(ב) הרה"ק הכיר אהרן קארליגר הגדול' וליקליה"ה. פצס א' למד באיזו מסכת ובהיה סיגיא בשס נהקסה מאוד בהבנת הענין, ונלפער מאוד וענמה נפשו: בוא אל עימך הבנת הענין, והתפל: במחשבתו להשי"ה שיאיר עיניו בהבנת הענין ויסהכל הלצה בסוגא זו. פהא ס נכ"ס לחדרו בעל עניה ח' כמה כבר איזו זין וכרצ ר"א היה מכירו היטב והוביט לו הכפ"ן

בראשית עד עכשו לא נעשה יחוד כזה, אמרו לו ג"כ מן השמים, מה שבר החסד רולה נבד זה, המר הוא ברולה שלגלה הובב לורעו וזרע ורעו כו' כנז"ל, שס"בו לו מן השמים כבר קדמך, עכ"ל הק' והספור. וי"ע ועכ"י אמן:

(ה) החסיד ה"ר אברהם מטאלנא סיפר זה נהחסיד ה"ר מרדכי מנאלטא ור"מ הנ"ל סיפר לו. ה"ר אברהם הנ"ל היה בר"ח אייר אלל כ"ק ארטורר חזקן מרוזין וז"ל ועשהש"ס. ודת ר"ח וסיפר הרה"ק חזו שהיה קפדא אלל המגיד הגדול מעזיטש ונ"ה"ה מגדולי ההלמידים שלו כולם יתראו לפניו בימי הספירה דוקא, מפסח עד ס. ב. ז. א. ל"ה בב"ח ח' דוקא רק בהמך ימי הספירה אלו יתראו כולם לפניו. גם אמר אז הרה"ק שהמגיד הגדול היה מלמד טוב בימי נעוריו כשהיה מלמד תינוקה וכש"מ עם הלמדיו הרה"ה להס מצמד הר סיני והתחיל הרב לומר תורה על עיני הספירה, ואח"כ אמר מי שאין ביכולתו כן נא"ר אז דער איצערש"ר שעלפט איס אז ער האט די זכיה לי קומטן לי דעס לדיק וואס ער איז גימטן גיומירין פון דעס ארט וואס דער פנס פין הט"א אדער"ר האט הדין נע גינרייטט. איז ער בכה ער זאל איס הרוים גיהין פין אלי שלפין ע"כ דברי קדשו:

(ט) הרה"ק רבינו ר' אלימלך זללה"ה. פצס א' בנסעו להמגיד הגדול ממזריטש וזכה ביקס איתו תמגידו הרה"ק הרי"י מנובלין ז"ל שיקא איתו ג"כ להמגיד. ולקצו. ובשביק ביושכס בשלחטו אירע שהרב הרי"י מנובלין ישב נמטה רחוק מהמגיד, כי היה אז עדין רך בכניס. המגיד ז"ל דיבר אז מאגדה זו ס: ר' הלייזר בן דורדיא (ע"ז ד"יז) שאמר שמיס וארץ בק"ו עלו רחמים כו'. הריס ובצויה בקשו עלי רחמים כו' עד שאמר אין הדבר הלוי איז בי גשה בבכיה וילאה נכמתו ילא כח קול ואמר ר' א עזר צ"ד מזומן לחיי עוה"ב. בכה רבי ואמר יש קונה עולמו בכמה שנים ויש קונה עולמו בשעה ח'. ע"כ.

ובקשה איך שנציל מולה ומסוכן ונמסע
למות ומבקש מצדוד הרב שיך הלוי כי יש
לו דברים נחולים לדבר עמו יבצור שהוא
אינו יכול לילך אל הרב לכן מבקש מהרב
לפרוח ולבוא אליו, הרב ר' יודע נענה
למנוקבו והלך אל החולה והלכו עמו איזו
אנשים, האשה קדמה והלכה לפנים
להרהוטה את ציהה, בצואה אל בית
החור. פתח הרב את הדלת. לנשים ותיקף
בכח ונרתע להחריזו וכבר הלח ועמד כך
אחרי הדלת רגעים אחדים והחזיק פתח
הדלת ובכנס וישב לפני החולה, כשה
לפני הרב בצבר שמרגיש בצנשו שימות
ויך בדרך כל הארץ והוא הדיוט ואין בו
שום מעשים טובים שיגנו עליו כיו, הרב
שאל אותו אם זכר הוא מליזה מצ"ט
שצעה בימי חייו ביספר לו החולה השיב לו
שאין לו אום מצ"ט כי הוא הדיוט גמור
כמעט לא יכול להתפלל אף בפשוט,
ופרנסתו הוא שגדר, היינו מפשיט טורים
מבהמות הנשחטים בהבויגה, הרב שאל
אותו עוד הפעם לשום על לבו ולהזכיר
א"ע ולספר לו איזה מצ"ט שצעה בימי חייו
כן שאל אותו פעמיים ושלוש, החולה שהק
ומזכר וסיפר גבר צה הנשין, הנה מזכרתי
מליזה דבר טיב דבר קטן שצעה, פעם
א' הכיתי בהשמה אל הבויגה למלאכה,
ראיתי בעגלה אחת יורדת מהר ומלאה
אנשים ונשים ועף מחהוה א' מהציר,
והבצל עגלה היה שיכוד ולא אחז הסיסים
ניסב דעה שישעו וילכו בדרך הישר לרדת
מההר, ונעו הכוסים מדרך הישר לילך
ללדדי בדרך וצזה היו מס כנים כל הישנים
על הגלה ליפול ולהתהסק ח"ו כי משני לירי
בדרך היה ההר כרות צעומק ולא צשיפוע
בא-כסון, ומחמת מאה הגדולה של הגלה
ושל האנשים היושבים בה לא יכלו הכוסים
לעכב מרולת הגלה לצעומק, ואני הכתי
אל ההר נגד הגלה, כראתי בכל האנשים
הם מס כנים ליפול והתהסק לאנדים ח"ו
והיה נעקה גדולה בין האנשים שעל הגלה,
רלתי מהר הל הגלה ובכל כמי אחזתי
בס סים והעננה עכבתי על גהפי ינק, כשה
העגלה

הצעיג מכתב א', פתח הרב הר"א את
המכתב ראה שכתוב שם הכנה הפשט של
סוגיא זו שנהקשה בה הרב, ומבאר שם
ככנה הענין בהשכל בצוב טעם ודעה,
מוכן שהיטב זה צעיגי הרב למאוד, ממתי
צעמי, א' שנהייב לו הנימוד שלו שנהקשה
צו, בכ' ע"ז ששלחו לו מן השמים תירון
נכון, שאל הרב הר"א את הבעיג איך
הוא בשם בעל העניון, השיב לו הבעיג
כי טיב לו שם מאוד, שיהדו לו שם חדר
א' גדול ומסידר ביזפי והוא לבדו יושב שם,
ואם לריכין לשלוח איזה שליחות לעו"ז שולס
הפלי, הולך הוא בשליחות זה, רק בדבר
זה לא טוב לו טיוב לבדו בהסדר ואין
אחר עמו, שאל אותו הרב כמה זכית לזה,
שלא אני מכירך לאיש פשיט מאוד, השיב
לו הבעיג האמת הוא כן כאשר הרב אומר
רק כביל דבר א' זכיתי לזה, פעם א'
נשעתי פעם עגלה שלי דרך יער א', ראיתי
שיהודי א' היה תלוי באינן ח' ועד נשמהו
צקרבו בלא נחוק עניין יהיה לעק
שילי והו, אני כרהוהי זה נכמרו רחמי
עליו ודגתי מהגלה שלי הליו ובסגיני
חזנתי הכבל שהיה הלוי היהודי צלוהרו
והלנתי מהמות וחיה, ועי"ז זכיתי בעולם
העניון שלא לרן אחתי צדיגי גיהנם
והכניסו אחתי בחדר זה שאשש שם לבדי,
אמר הרב שצו המעשה נתייב לי המימרא
שבגמרא, יה קונה עילמו בצעה אחת, היה
קשה לי דקדוש הלשון, עולמו, היה לי
למימר, יש קנה עולם הבא, כמורגל לשון
זה בכל הש"ס, מאי היא נשון עומה, עכסו
נתייב לי דקדק לשן זה, שהבעיג היה
איש פשוט מאוד ואין מגיע לו עוה"ב, כי
לא היה לו מעשים טובים, רק דבר א'
טוב מלאו בו שהפיל נפש א' משראל,
וגהנו לו שם טוגמו חוק א' מוטע, והו
עולמו שהיה מגיע לו, שקנה זה בשעה
אחת, והבן, ודברי פי חכם חן, זייע
ועכ"פ :

(בא) ד"ן שצעי מצדוד א"א מו"ר הרב
זלטיה, הרב הק' ה"ר יוד-לי
אגרידינג זל"ל כמה אינו אשה אחת בצניה

מהזיות אה כף החובות, ע"ז נפסק הדין בצ"ד של מעלה לבוליכני לג"ע, ובהג"ע לפתחו של ג"ע לא הכיחי לננוס עד שאקיים את הבטחתי שהבטחתי לכם, יומר מזה אין לי רש"ח לגלות מאתו עולם והבקש מכבוד תו"ה לחול לי כי אין לי רש"ח לגלות יומר, ע"כ :

(כב) המורם מכל הנזיל ללמד לנו

מוסר השכל מפשט אלקינו ית"ש לעד ולנצח נלחם, מראש לורים אר"טו, צנות לוט שכיוונו לשם שמים לחיות זרע מאביבין ולא לחיבת משגל, וכמו שהעידה עליהן ההוי"ק בהעתק דברותיהן כמו שגאמר צפ"י וירא אבינו זקן ואיש אין בארץ כו' ונחיה מאבינו זרע, שהיו סבירות שהעלם כולו ח"צ ונחרב כמו בני המצול, לכן ראו להקים זרע ע"פ הכל ולא כיונו בזה להנאה גשמיית, לכך בשכר זאת הקים השי"ת מהם שגילה הקדישה והיחוס והכבוד, מלכות בית דוד ונביאים וקדושים וכו' ומלך המשיח שיגלה בצ"א, ע"ן מ"ש בזה ר"מ אלשיך סס וצ"א צ"א מ"ס ח"ס ע"ש, מזה נראה שצ"ל כל מעשה אלקינו ית"ש כי נורא הוא, שאם אדם פשוט אדם הדייט עושה דבר טוב למטן שמו ית"ש, זה הוא חשוב ומעלה ומקובל לנחמד בעיניו ית"ש וכבר גדול מאוד ונפלא ויכול להשיג עבור זה מעלה גדולה ונפלאה, בעיה"מ ובצו"ב, מה צ"דק גמור לא יוכל להשיג זה בנקל, וכמאמר חז"ל במקום שצ"ע חסובה עמדין אין ל"ג יכולין לעמוד (מס' ברכות דל"ד ע"ב) והיא הנהגת מאחר שהיה זה בצ"ל המדרגה הדייט ובצל עזירה רח"ל וע"ה חסובה למטן שמו ית"ש בזה נהגלה היערא דקדושה וסערא אחרת נכבשת, ע"כ הג"ע לו שכר גדול בצד עשיית הנחמד לה' ית"ש, וכמ"ש לעיל במעשה דהקיי"ט שנתעורר לעשות תשובה שלימה וזכה ופדריגת גילוי אליהו ז"ל כו' ע"ש וכמו כן בנידון זה באה אדם הדייט איש פשוט לא חכם ולא ת"ח כשצוה דבר טוב למטן שמו ית"ש, זה הוא חשוב ומעולה ומחויב ואהוב לפני מלכנו אלקינו ית"ש, וקונה

העגלה קלח עד שקפלו כל האנשים מתוכה ואח"ז תיקף עזבתי העגלה עם הסיסים מצ"ל, הסיסים ראו מההר והעגלה עם כל המשא שחוכה על גבי הסיסים, בדרך עקובה, הסיסים נהרגו והעגלה נשברה לגזרים וניטלו כל האנשים על ידי זה הדבר הקטן אני זוכר ששיחתי, יהר מזה אין לי שום מע"ט שיהיו לי למליץ בעולם האמת כו', הר"ב פקד על המולה וכן הבטיח לו שאחר מיהו יבוא אליו להדיע לו מה שנעשה עמרו כס, ובחזרה הרב כיר יודעלי ז"ל לביתו שאלוהו האנשים שכלכו עמו, מה זה שבפחתי הדלת לנשים נכ"ה ונרתע להחוריו וכבר הדלת ועמוד שם זמן מה ואח"כ פתח ונכנס, אמר להם הרב הינו כצור שאני הולך לבקר חולה איש פשוט, וכאשר פתחתי הדלת ראיתי ע"ג ראש המולה חלוי מגורם של אש ח' גרות של אש דולקים וזה שייך רק לצדיק גדול, מזה נבדלתי ונרתעתי לחמוריו יס, רמתי הדלת להתישב קלח ואח"ז נכנסתי, ע"כ שאלתי אוהו כמה פצמים להפיר לי מפעם סובים ש"ג, אזלי הוא ובהר, עד שגמר וסיפר מה שהל"ל את כל האנשים שנעגלה, ובאמת עשה זאת במסירת נפש גדול, כי היה בנקל שגם הוא יכרב עמהם צמה שרץ ועי"כ של כהנו המשא הגדולה הלוו בשיפוט ההר, זה' עזרו שילל הוא והל"ל את כל האנשים ומחמת עשיה זו שטעה האיש הפשט הוה במס"י גדול ע"כ זה' זו המראה הפ' אה, אחר מוחו צא המות אל הרב ר' יודעלי ז"ל בחלום הלילה ואמר לו, הנה מנעני מלכנוס לנן עדן עד שאקיים מוה שהבטחתי להרב ר' יודעלי להדיעני, וכן היה, רחמי מוחי שקלו בכף מאזנים הזכיות והחובות שלי, הזכות היו מפע מוציר, החובת הרביע הכריעו הכף מאזנים, ואז בטסק צד"ז באה עגלה א' מלאה אנשים יג"ס וטף ועוד כמה משאות אשר בה ונפנו העגלה עם כל הנזיל של קף הזכיות ומחמת כובד המשא של העגלה עם כל אשר בה ועם הצלח"ט שעל הג"ג יס, שהניח הכל ע"ן קף הזכיות, הכריע הרבה קף זו

לי הדרך החדש שעשיתם. והנשמות הנאים משולס השפל לכהן סוקרים עליהם שילכו לשיבת ההי"ק ר' שמעלקא ז"ל. השיב לו רבינו ר' אלימלך מה שהשיב. ונשמע ר' ריא משיבת הרב ר' שמעלקא הלך הוא גיב לשם. ובואו שמה דלה איש א' שעמד בחץ אלל פתח הישיבה וברב היה מכירו שהיה מליזענסק. והיה איש פשוט. שמו מרדכי והיה כורך ספרים (איינציגדר) וזה לא כביר טנפטר מהסולס הזה. שאלו הרב. מרדכי איינציגדר מה אתה עושה בכלך. ובמה זכית לזה. השיבו ר' מרדכי הנ"ל. רבי אלו היו שומעים בעולם עליון פאהט קירין אותי מרדכי ולא ר' מרדכי היו מלנישיס אחסם. כי ילא הכרו בשמים שלא יקראוני מרדכי רק ר' מרדכי. הסחיל לקרותו ר' מרדכי מה אתה עושה כלך הלא אני מכירך לאיש פשוט. השיב לו כן הוא האמת והאספר לכם הענין. אתר פטירתי באו וקלו מעשיי והכריע קף החיבוה ושלחו אותי לגינסם. ותיקף שלחו והחזירו אותי לב"ד של מעלה כי דרכי היה מעודי שכל הגליונות שקללתי מהספרים הקדושים לא השלכתי אותם לחוץ רק לבדתי אותם בשקים וגנזתי אותם על עליה שלי ובבואי בחורה לפני ב"ד ש"מ הכרתי השקים שלי. והניחו השקים שלי עם הגליונות שבחוכם על קף הזכיות והפריע קף הזכיות ופטרוני מדין גינסם וילא פסק הדין לילך לגי"ע. ותיקף הוכרו בשמים לקרוה אותי ר' מרדכי לא מרדכי. רק לגן ערן דארף מען קענין לענין. ולמדו עמי נגלה. נגלה קען אך שוין. והיום אחמיל ללמוד נסתר. פקדו עלי לילך לישיבת ההי"ק ר' שמעלקא ללמוד נסתר. ע"כ באתי לכהן :

בר) הקה"ר הישיב הנכבד ה"ר דובער ב"ר ליפא ז"ל מעיני פה הנקרא ר' בערל ליפלים. סיפר לי שפעם א' שבת אלל הרה"ק ה"ר ישראל אברהם ז"ל מטשירנאסטרעהא. בנו של רבינו ר' זוסיא זליקלעה. ולא היה שם איש נכבד א' מאהיק וסיפר לפני ההי"ק הרי"א הנ"ל עובדא זו שמופסקם שם באהיק שהיה בימי הברי"א ז"ל.

טולמו נכעה אחת כו'. כמעשה דין שזו כמנה שעה בימי חיו. אחת הוא. רק שעה כהם ויושר לב בחסיני לתען שמו יח'. זה הכריע על כל חוצותי בעשה. שכולס לשונג נחשבו וכמו שאחרו חו"ל. (בי"מ דני"ג ט"ב) עמי הארץ ודונית שלהם היו כשגנוה ותי"ח כגנות שלהם כס כוזבות ע"ש. וכאשר אמתיק עוד אי"ה מעניות כוז שארס הדיוט הפועל דבר טוב. עי"ו זוכה למעלה גדולה ונפלאה ישחבה שמו של אביו מלכנו הכורא ב"ה לעד ולגלגל אמך. וכן מספרים הפנים שאביו של הרה"ל ה"ק ה"ר חיים זנוקללה"ס מטשערמיוץ שזכה להוליד בן קדוש כזה עביר דבר טוב ששעה שעמד בניסיון. שהיה לו את עשיר במרחק זעזער בלא בנים רח"ל ינחמו הודיעה לו לאחי בעלה שיבוא ויתן לה הילצה ותתן לו כך רב מעזובן בעלה אחיו של זה. הוא שבר לו עגלה וכסע לשם וימרח הרבה והוליא הולאה גדולה על נביעה זו. ובא זחלך ליבמהו כדת ולא רצה לקבל טוב ממין צעד החליצה ועשה המורה לא להקית קבלה פרים. רק לקיום מלות ה'. וכסע לביחו. עי"ו זכה להוליד בן קדוש ולדיק גאהו כמאוו. זכן אמו של הרה"ל ה"ק ר' אורי' מסטרעליסק זכהה לכן קדוש כמאוו עביר גסיון שעמדה לנאסון כאשר יובא פה עובדא זו. ועוד לכות כאלה. ישרצה שמך לעד מלכנו. אמן ואמן :

נג) ה"ר ישראל ש"ב מבאלטא סיפר לה"ר מרדכי מבאלטא. והכ"מ הני"ל סיפר לי והרי ש"ב הנ"ל שמע זה מהרה"ה"ק ה"ר שמואל אבא ז"ל מסלאויעא. שהי"ר מתיק רבינו ר' אלימלך זליקלעה"ה. והוא. פעם אחד היה רבינו ר' אלימלך ז"ל חולה מאוד ושכב בהינער פלעט (היינו מין התעלפות) וכשהבירא ה"ר סיפר זה. שבא אליו הרה"ק בעל המחבר. חסד לאברהם" ואתר לו בזה הלכון. אני חרתי עשרה ספרים והם חסובים בעולם העליון. ולומדים בהם בנן ערן. ואח"כ הקדוש ה"ר זוסיא כשחחר ומיין איש להפלה רועדים מפניו עלמות מעליונים. וכל עכן בתפלה פלחה. הגידו

הנהג צישראל שבזמן עלידת גמלים חזו לריבין להעטות ולבקש רחמים. מצעל הרחמים. שירחם על עמו בית ישראל כו'. העושר שמע מהרב כל מה שדיבר אליו והרחיב דיבורו צוה. מובן שנכמרו רחמיו על ישראל והיך להחלין שבצית הרב וגשא עיניו לשמים ואמר זלכון בקשה והחמונים צוה הלשין כלפי השי"ת. רבש"ט אזוי ווי איך פאלט דך. צייט איך דך פאלט מיך איך. סי זאל געהין רענין. היבך כהתמו לדבר החקירו השמים בעבים ובהחילו הנשמים לירד נרחור. הרב וכל האנשים שבניש המה ראו בן תמחו זרחויהם שדבריו עשו פרוי ונעמע קולי גמרוש ונהקיים בי כמשיג טוי הם מדברים ואלי חשמע. התחילו לחקור אחר הטעם הזה אילי הוא מלדיקים הנכסחים כו' עד שהחליהו בעלמו. והודה להם. שאלת הוא שהוא בדיוט גמור. רק מה שלימדו הרב לשבור ולעשות שומר מאוד לקיים בהמינות ויושר לבו. ובכל פעם ששוקל איזה דבר למכור הוא רואה על הלכון של הכף מאזנים שלו. את שם הוי"ה צרוך הוא. ע"כ סיפר האיש מאה"ק את המעשה זו לפני הרה"ק הרי ישראל אברהם זלוקלה"ה. וכוה הרי צערל ליפלים שמע ג"כ אז את הסיפור הזה הנורה מפי האיש הג"ל:

עוד (בה)

סיפר לי החסיד הישיב הרי צערל הג"ל שאז שמע מפי הרב הק' הרי"א הג"ל שהיה מתאנח על קילורו בעבודת השי"ת. והיה קובל על עלמו. שטקלר בצבדוהו ית' ולמה לא אהיה דומה לרודי הרב הקדוש הר' אלימלך ז"ל אחי אבי ז"ל. כי רודי הקדוש הר"א, בן היה מנהגו בקדוש. בהניע מודש אלול. מתחלת אלול עד אחר יום הקדוש היה מהבודד בחדרו. והיה מקפיד גדול שלא להטירידו בצקאות שאינם נחול כ"ש לשעה. זולת לאיזה דבר נחוץ מאוד או בשביל פיקוח נפשות ח"ו אז יקבל קיוטל שיהנו לו וגם זה בחכלית הקיזיר שלא לרבר עמו הרבה צוה ש"א להפסיקו מצבדוהו השי"ת. כל האנשים שהיו נוסעים אליו היו יודעים

האריז"ל מעשה זו. בעיר אחת מארץ המערב דעם היה כס איש פשיט והר וט. היה נושא משא (טריגירי צבוק). וזא להרב דעיר בג"ל ושאל לוחו איך יתנהג מנגג ישראל כשר. שהיה לבו הומה להתנהג כישראל כשר רק ש"א ידע איך. כי היה הדיוט מאוד ע"כ זא לשאלו את הרב להורות לו הדרך שישר איך להתנהג בצרנסתו זו כישראל כשר. הרב שאלו אם הוא יודע ספר. השיבו שאינו יודע כלל. רק לומר חידות הפפלה לבד בגמנוס ובדוהק. הרב הזהירו להיות סר מרע זרחשון. היינו שלא לגניב ולא לגזול ח"ו וכי ויהפ"ל בכל יום וקלת העלים. זה שמר מאוד פקודת הרב לכל אשר ליווהו. בזמן מוטע הלליה הקב"ה. לכן עוז פרנסה זו וקנה לו סים אחד ונעשה מוציל מים. כשנשנה פרנסתו הלך אל הרב שלו להורות לו איך שיתנהג כישראל כשר במצב פרנסה זו. והזהירו הרב גם צוה לפי מצבתו. וזה שמר מאוד פקודת הרב בכל מה שליווהו הלליה הקב"ה עוד. ועז גם פרנסה זו ונעשה חנווני הלך ג"כ אל הרב ללמדו מנהגי ישראל בעת מצב פרנסה זו. הכלל בן הוה שבכל פעם שנשנה פרנסתו הלך להרב לשאלו איך להתנהג עכשיו. והרב לימדו לפי ערך של פרנסה זו. שלא להטות לשום אדם, ושיתן משקל טוב ויכריע היטב וכי. הכלל האיש הזה נעשה חנווני גדול ועושר גדול, ושמר מאוד פקודת הרב בכל מה שליווהו, פ"א היה שם עלידת גמלים, גזר הרב הענית בעיר הלזו, כדינא, ושלח הרב אחר חלי היום שליח לבקר בכל צחי העיר ולראות אם מקיימים ומתענים, השליח זא אל בית העושר הג"ל ראה שאוכל עבודת האהרים עם בני ציהו, השליח זא והגיד להרב שהעושר הלזה אינו מקיים גזירתו להעטות, שלח הרב אחר העושר לקרואו אליו. היך אל הרב, הרב זאלו מדוע אינו מקיים גזירתו בגזר להעטות, התגלל א"ע לפני הרב ש"א ידע כלל מזו הגזירה ואלו היה נודע לו ודאי היה מקיים, העושר שאל את הרב למה גזר הענית. הרב סיפר לו שכן הוא

מוֹס וקִיּוּמוֹ מִסַּמְמָה אֶת רֵטוֹנוֹ בְּזוֹהַ פֶּעַם
 א' אִירֵעַ שְׁבַעִיר אַחַת רַחוּקָה הַרְבֵּה
 מִלְיוֹעַנֶסֶק עִירוֹ שֶׁל הַרְהִיק הַגִּיל. הִיָּה עַם
 אִישׁ עֲשִׂיר א' יָקָר וּנְכֹדוֹ כו' הִיָּה לוֹ בֶן
 אֶחָד מוֹשֵׁלס בְּכָל הַמַּצְלוֹחַ. יֵאל מִדְּעֻמוֹ רַח"ל.
 וְכָל הַרְפִּיאוֹת שֶׁעָשָׂה אֲבִיו עֲבוּר בְּנוֹ הַגִּיל.
 שָׂדֶרֶשׁ בְּרוּפָאִים וּרְפוּאוֹת שׁוֹטֹת וּבְמַלְחָמִים
 לֹא הוֹעִילוּ לוֹ כְּלוּם. וְהוֹבֵרָה אֲבִיו לְשֹׁכֵר
 שׁוֹמֵר לְבָנוֹ הַגִּיל לִישׁב עִמּוֹ תַּמִּיד וּלְשִׁמְרוֹ
 כִּי הִיָּה מוֹדֵר דְּכָרִי שִׁגְעוֹן וְהִיָּה עוֹשֶׂה
 מַעֲשִׂים מוֹעֲבָדִים רַח"ל: הַבּוֹת וּלְשֹׁכֵר וְכוּ'
 וּמוֹבֵן גּוֹדֵל הַלְעָר וְהִיסוּרִים שֶׁהִיָּה לוֹ לְאֲבִיו
 וְלִכְל בִּיב מוֹהַ. וְגוֹדַע לוֹ מַגּוֹדֵל חִקִּירָתוֹ
 שָׂרְבִינוֹ הַקַּי רַח"ל זִמְל הוּא בְּעַל מִסַּפַּת
 גְּדוֹל וְעוֹעַל יִשׁוּעוֹת וְכָל הַבָּאִים לַפְּנִי
 בְּמִנּוּקָשִׁים שׁוּיִים כְּעוֹרִים אֲלָלוּ בַּעֲזֵרָהִי
 לִכֵּן הוֹסַסֵּם בְּדַעְתּוֹ לְנִסְוֵעַ אֶל הַרְלֵהִיק
 עַם בְּנוֹ הַחֹלֶה הַגִּיל. וְשֹׁכֵר לוֹ פְּגַלָּה בִּימִיד
 וְלִקַּח עִמּוֹ בְּנוֹ הַגִּיל עַם הַסּוֹמֵר שֶׁאֲלָלוּ
 וְעָשָׂה הוּל' הַרְבֵּה עִיג. עַד הַגִּיב קִרּוֹב
 לְלִיוֹעַנֶסֶק. וְהִיָּה בְּנִסְעָם. בַּח כְּנִגְדָם הִיָּשׁ
 א'. [הוּא הִיָּה אֲלִיָּסוֹ הַנְּבִיא ז"ל. כְּרִאִית
 הַאֲבִיךָ הַחֹלֶה אֶת הָאִישׁ הַלֵּוֶה שֶׁהִלֵּךְ
 לְקִרְאָתָם. אָמַר לְאֲבִיו בְּהִיל. אֲבִי הֵן
 גְּדַבָּה הַגּוֹגָה לֹא הָאִישׁ.] שֶׁהִיָּה הוֹלֵךְ בְּדַמִּיֹּת
 עִינִי. אֲבִיו הַעֲשִׂיר שֶׁשָּׂמַע מִבְּנוֹ הַחֹלֶה הַחֲבִיב
 לוֹ לְדִבּוּרִים טוֹבִים וְהַגּוֹיִם. שׁוֹה כְּבִיר שֶׁלֹּא
 שָׂמַע מִבְּנוֹ רַק דְּבָרֵי תַּהֲפֻכּוּת. מֵאוֹד הִיָּז
 חֲבִיב לוֹ דְּבָרֵי בְּנוֹ וּמַגּוֹדֵל הַשִּׁמְחָה שֶׁהִיָּה
 לוֹ מִדִּבּוּרִים אֲלוֹ נִטְל מִכִּיסוֹ א' טַהֲהִיִּר
 [מַטְבַּע כֶּסֶף בַּעֲלָה ח' זְהוּ אִז] וְקָרָא אֲלִיוֹ
 אֶת הַעֲנִי הַזֶּה אֲשֶׁר הִלֵּךְ לְקִרְאָתָם וְגַהֵן לוֹ
 מַטְבַּע זוֹ לְגַדְבָּה. הַעֲנִי זָקַן הַמַּטְבַּע.
 וְשֶׁאֵל הַעֲנִי אֶת הַעֲשִׂיר זֶה הַגִּיָּרוֹ לִי לְהִיכֵן
 אֶתֶּם גִּיָּסִיָּם. הַעֲשִׂיר הַזֶּיָּב לוֹ. אֲנִי נִיסַע
 אֶל הַרְהִיָּל הַרִיָּח גִּיָּי מִלְיוֹעַנֶסֶק עַם בְּנֵי זֶה
 הַחֹלֶה שִׁישַׁב עִמִּי בַּהֲעַגְלָה פַּה. אֲוִלִי
 אֲהַעֲזוֹר עַל יְדֵי הַרְהִיָּל שִׁתְּרַפָּא בְּנֵי הַעֲנִי
 אָמַר לוֹ. הִנֵּה בְּנִכָּם הוּא בְּרִיא וּבִיָּה
 שִׁנְעוֹר וְנִתְרַפָּא. עִיב לְרַעֲמֵי שִׁאִינִכָּם
 לְרִיבִיָּן עוֹד לִיסַע לַהַרְהִיָּל. וְחַזְרוּ לָכֵם
 לְעִירְכֶּם. הֲלֹא אֶתֶּם רֹאִים שֶׁנִּכְנַס גִּיָּי הוּא
 בְּדַעְתּוֹ כְּרִאִי וְנִתְרַפָּא כְּהַגֵּן. הַעֲשִׂיר

הַשִּׁבּוֹ. הִנֵּה יוֹכֵל לִהְיוֹת שֶׁהֵאֱמַת אֲתַכֵּם
 שֶׁכֵּן בְּנֵי גִיָּי נִתְרַפָּא כְּרִאִי אֲכֵן הִיָּתֵבֵן אַחַר
 כָּל הַטִּירַח הַרְבֵּה וְהוֹלָאָה רַבָּה שֶׁהִיָּה לִי בְּזוֹהַ
 וּבְעַת שֶׁאֲנִי קִרּוֹב לְעִיר לְיוֹעַנֶסֶק הִיָּתֵבֵן שֶׁלֹּא
 אֲרַחָה פְּנֵי הַקְּרוֹשׁ אַחַר כָּל הַטִּירַח הַרְבֵּה
 שִׁטְיִחֲתִי בְּשִׁנְיָו. הַשִּׁיב לוֹ הַעֲנִי הִנֵּה כְּנִיס
 הַם דְּבָרִיכֶם אֲבָל אֲנִי מוֹהִירְכֶם שֶׁלֹּא לְהַטְרִיד
 אוֹתוֹ לְדִיק הַרְבֵּה בְּדְבָרִיכֶם כִּי הַמְּנוּקָשׁ
 שֶׁלָּכֶם כְּבֵר נִתְמַלֵּא. הַעֲנִי הַזֶּה נִעְלַם
 מִעֵינֵיהֶם. הַעֲשִׂיר. רֵאָה הָאֱמַת שֶׁכֵּן הִיָּה
 שִׁבְנוֹ נִתְרַפָּא וְאִינוֹ מוֹדֵר עוֹד שׁוֹס דְּבָרֵי
 שִׁגְעוֹן כֹּאשֶׁר עַד עַכְשָׁיו וְיוֹשֵׁב בַּהֲעַגְלָה
 שִׁקַּע וְשֶׁאֵתָן כְּכָל הָאֲנָסִים הַבְּרִיאִים. מוֹבֵן
 שֶׁהִיָּה לוֹ נַחַת רוּחַ גְּדוֹל מוֹהַ. וְבֹא לְעִיר
 לְיוֹעַנֶסֶק אֶל אֲכַסְנִיא. וְהִכֵּן לוֹ קִיּוּמֵל עַם
 יִיב אֲדוּמִים וְבֹא אֶל הַרְהִיָּק הַרִיָּח. וְהַגִּידוּ
 לוֹ אֶת הַתַּגְּבִיחוֹת הַרְהִיָּל שֶׁמִּתְחַלֵּט אֲלוֹו
 עַד אַחַר יוֹיב אִינוֹ מִקְבֵּל הַרְבֵּה קִיּוּמֵיךָ רַק
 לְלוּיִךְ גְּדוֹל. וְאִז הִיָּה יְמֵי אֲלִיל. הַתְּחִיל
 לְבַקֵּשׁ אֶת הַנְּבִיאִי שֶׁל הַרְבֵּה. שִׁלֵּךְ לְקַבֵּל
 רַשׁוֹת מִהַרְהִיָּל לְפַסְכִּיָּסוֹ וְלִתֵּן לוֹ קִיּוּמֵל
 וְלְדַבֵּר עִמּוֹ בְּקִלְרָה אַחַר כָּל הַטִּירַח הַרְבֵּה
 שֶׁהַטְרִיָּה מִמִּרְחַק לְבּוֹא לְכֹאֵן וּמִסַּפְּחָא נִהָן
 שִׁיט לְהַנְּבִיאִי. הַנְּבִיאִי כְּנָס לְהַרְבֵּה וְהִלִּיעַ
 מְנוּקָשׁ אוֹתוֹ הָאִישׁ. הַרְבֵּה הִרְשֵׁוֹ שִׁיבּוֹא
 לַפְּנִי עַם קִיּוּמֵל. כֵּן הִיָּה. הָאִישׁ הַזֶּה עַם
 בְּנוֹ כְּנָס לְהַרְבֵּה וְגַהֵן לוֹ שְׁלוֹם. הִנֵּה לַפְּנִי
 קִיּוּמֵל שְׁלוֹ עַם יִיב אֲדוּמִים זֶהִב. הַרְהִיָּק
 אָמַר לְעַלְמּוֹ בְּדֶרֶךְ לְעִיר וַיְגוֹן. הַאִיִּי. הַאִיִּי.
 לְאֲלִיָּהוּ זִמְל נוֹתִיָּם א' טַהֲהִיִּר. וְלֵאֲלִימֵלֵךְ
 נוֹתִיָּם אֲדוּמִים זֶהִב. וּבִרְכוּ וּפְטְרוּ לְשֵׁלוֹם.
 הָאִישׁ הַזֶּה נִכְבֵּל מֵאוֹד וְהִכֵּן שֶׁהַעֲנִי הַזֶּה
 שִׁפְעָעוֹ בּוֹ הוּא הִיָּה אֲלִיָּהוּ ז"ל. וְנִסַּע
 לְלוֹם וּמְנוּקָשׁוֹ נִתְמַלֵּא כו'. — וְסִיָּים הַרְהִיָּק
 הַרִיָּ יִשְׂרָאֵל אֲבִירָם וְזָקֵלְלָהִים. הִנֵּה דוּדֵי
 הַרְהִיָּק הַרִיָּ אֲלִימֵיךָ זִמְל בְּכָדִי שֶׁלֹּא
 לְהַטְרִידוֹ וְלַהֲפַסֵּיקוֹ מִצְדוֹת הַבּוֹרָא בִּיָּה שֶׁלְמֹ
 מִן הַשָּׁמַיִם וְהַטְרִיחוֹ אֶת אֲלִיָּהוּ הַנְּבִיאִי זִמְל
 לְכוֹהִיר אֶת הָאִישׁ הַזֶּה שֶׁלֹּא יִטְרִיד אֶת
 הַרְבֵּה הַיָּבֵה. וְאִךָ לֹא אֲבִישׁ וְלֹא אֲכַלֵּם
 מוֹהַ וּמִמֵּי יִגִּיעוּ מַעֲשֵׂי לְמַעֲשֵׂה דוּדֵי הַרְהִיָּק
 וְלְמַעֲשֵׂה אֲבוֹתֵי וְכוּ' וְכוּ' וְהִיָּה מִלְטַעַר
 וְנִגְאָח עִיג. לְמַה הוּא אִינוֹ בְּמִדְרִיגָה זוֹ.

לו הרהיב מה אהה מתפלל ע"ז שהגדתי
 לך שהייתי עכשיו בצירך כו' הנה ידוע
 שהילד נטוהו בצטן אמו הוא ליפה ומצוי
 מסיף עולם ע"ם (כמ"ם במהכת נדה דף
 למד) רק בהולדו בוא מלאך וסטרו ע"פ.
 עד שיגדל ויתאמן בעבודת ה' ית"ם וברוב
 התעלמיותו בעבודה ה' ישיג מדריגה זו להיות
 לופה ומצוי מסיף עולם ע"ם. ואזי כעפ
 ביה איכל להניק חמשה עשר פרסאות סביבת
 טשינא"ם. לכן אל סתמה ע"ז שהגדתי לך
 שהייתי בקיטייראהד. מוכן שהיה כ"ז לגדול
 נח"ר לדודי הרב ר"ל ז"ל. ודודי היה מבקש
 כמה פצמים את רבו הנ"ל שיבוא גם לעירו
 הנ"ל, והיה מפליר בו כמה פעמים עד שהבטיח
 הרהיב להיות צעירו הנ"ל. בבואו לקיטייראהד
 היה אכסאי שלו בבית דודי הרב ר"ל. כל
 אנשי העיר בוא לקבל שלום מכבוד הרב
 הק'. ובתוסס בוא ג"כ האצרך הנ"ל שאמר
 הרב עליו שהוא מטר ברית מאוד וחדוש
 הוא, ותיקף בצת שנתן האצרך הנ"ל שלום
 להרב. והיה מלמד. ולא היה מזוין כ"כ
 בהעיר לבטל מדריגה זו. רק לבחם איש
 ישר. הרב התחיל לקרוא בקול. ליבוש! ליבוש!
 ודודי הר' ליבוש היה טרוד מאוד בביאו
 להכין להרב כל צורכו לפי כבודו. רט
 המשמשים לקרות את ר' ליבוש. והגידו לו
 הנה הרב הק' קורא אהבס. לכו אליו.
 חיבך הלך אל הרב, אמר לו הרב בלחש
 הנה זה הוא האצרך שהגדתי לך בביתי עליו
 שהוא נוסר ברית יהוא מידוש. והכפיל עוד
 הפעם ואמר. רק אריכות ימים איני רואה
 עליו. כן הוה שנסתלק בצוה"ר בקולר ימים
 ושנים, עוד זאת סיפר לי מר אזי הרב
 זלתייה אחר בבית הרה"ק הק' הרי"א
 הנ"ל לאיזם עיר. היה רעש גדול בין
 הקטנים ילדי ישראל דרדקי דבי רב להיוחס
 בודקים הליצה שלהם אם כשרים הם כדניא
 בשמנה חוסין כו'. כי הקטנים שגם כן
 היו רלים בבית רבן לקבל שלום מהרב
 הק'. אלו שה"כו בארבע כנפות בליית
 פסולים. היה גוצר בו ואומר לו הרהיב.
 למה אתה הו"ך בליית פסולים. מוכן שהקטן
 נבזיש מאוד לפני רבים. לכן היה ד"ז

לחוק

במה גדלה מדריגת דודו הרב הקדוש ז"ל
 עד שכתריחו את אייבו הנביא ז"ל להזהיר
 לזה האיש שלא יפסיק אותו מעבודת ה'
 ית"ם והוא אינו כן, [וכמו שח"טו ב"ם
 מס' חילין דף ה' א' אנה כתיב בר חמרא
 לגבי אבא כו' כו'. שהיה מתלוק ונאנה
 ע"ז שאינו במדריגת אביו וכו']. ז"ע
 שפכ"י. [ועיין ס' ערבי לחל ר"פ עקב מ"ם
 ע"ז הנמ' אנה כחלא כו' ע"ם]:

בו) שבעתי מכבוד האמור הרב
 אלה"ה ר"פ שסיפר לו
 בבוד אחיו הרב היקר המופ' כו' ה"ר ליבוש
 זלתייה אצ"ד ד"ק אושילא. והוא. דודי
 הרב הנ"ל היה רגיל לנסוע להרהיב
 הרי"א ז"ל מט"רנאחסטרא והיה חשוב וספן
 בעיניו עד למאד. ובכל שנה היה נוסע
 אליו קודם הפסח והיה מאובלי שלחנו כל
 ימות הפסח. ועל אחרים היה הרהיב
 מקפיד מאוד ולא רלע שיבואו אליו על יו"ט
 ש"פ רק דודי הר"ל הנ"ל ואילי עוד איזו
 יחדי סגולה שבואו אליו על חג הפסח.
 ועדיין היה מגורת דודי הרב הנ"ל בעיר
 קיטייראהד. בימי נטוהיו קודם שנהקבל
 לרב ומרן. בבואו קה"פ לרהיב סיפר
 לו עניני שלו איך שהשחיר אשתו בביתו
 קלה חולה וכו'. הרב הק' בבואו עו"ט
 מהמקוה. יש על כסאו בחדרו. פניו
 בוער כלפ"ד אש. מחמת גודל הדציקות
 זלצם וסופילא חדשה של משי [כן בכל שנה
 לבש בכל ע"פ וסופילא חדשה]. דודי הר"ל
 עמד לפני הרהיב בחדרו. אמר לו הרב.
 ליבוש, הייתי עכשיו בעירך קיטייראהד.
 אשחקך הוא בשלימות הצרי"א ביה. לסימן
 שהולכת במצבוב לבוע כך וכך. אלל הבית
 שמרדס בשם דר סס אצרך אמר הוא נוסר
 ברית וחדוש הוא. רק אריכות ימים איני
 רואה עליו. דודי הרב הר"ל בשמשו דיבורים
 אלו. רחפלא מאוד. והיו לו נח"ר ב"מעו
 ש"ם מאשתו שהיא בריאה. ובפרט שהגיד
 לו סימן טוב ש"אה אותה מליבשה ב"בוב
 לבוע. כן ו"ן שהיה ניכר לו המ'בוש היפב.
 ובלתייה היה מאימו ג"כ. הרהיב ראה את
 ידו והבן שהיה מתפלל חזכריו אלו אמר

סיפורי סיפור כו כו אדיקים

לחוק אשר בבוא הרהיק לאיזה עיר היה
 רשם ומרדה בין הבנים לבדק הלילה שלהם
 ולחקקם בכל הלורך. שלא להבייש כו' :
עוד זאת מפי אבי מורי הרב זללה"ה.
 אשר הרהיק הגיל היה מתאמת
 ומלטער ע"ז וכה אמר. הנה בניצוחי היה
 דרכי לגלות לכל אדם הבא לפני, כל מה
 שחטא ופשע נגד ה' ית"ש מיזם היהו עד
 היום הזה. ועי"ז היה אותו האיש מתמרט והיה
 שז בחטובה שלימה לפני השי"ת. אבל שכשו
 שאני מעיפל - ונלרך להעולם אני מוכרח
 לשחוק. ולא לגלות. אעפ"י שאני רואה את
 הכל, כי באם שאגלה להאנשים מימים
 לא יבואו אלי. ושאי נלרך לכן מוכרחני
 לשחוק. אכן אין כן באמת. כי שורת הדין
 הוא לגלות וכו'. רק ההכרח לא יגונה.
 אבל איז דען דער אמת אזוי. ע"ז היה
 מלטער וגאנת. ז"ע ושכ"י :

כו) מעשה מהרב הגדול הקי מרן
 יעקב שמשון זל"ל הרב
 משיפוטייווקי, הרב הגאון הגדול הקי הרי'
 יעקב שמשון זל"ל הרב משיפוטייווקע לעת
 זקנתו נסע לאהיק כידוע לידועים והיה
 נוסע אל ערי המערב עביר נדבות ולרקות
 על עניי אה"ק [בכחמי א"י נתנו עיניהם
 שליו שהוא יסע לקבץ כי מחמת עולם
 גאונו בתורה יכבדוהו בכל מקום ביאלי ליחן
 נדבות הנוגות מחמת כבוד תורה]. פעם
 א' בא לעיר אחת גדולה. בבואו. כל רבני
 העיר וגדולי העיר שמרו לקראתו. כי היה
 להם שאלה עגונה אחת ולא היה בידם
 להסירה מדבלי עיגונה. ותוכן העיבדא היא
 כן. שני יהודים נסעו למרחקים עבור איזה
 מחסר בארצות המערב מקום הערביים,
 ובאו למקום א' ש"א דר שם שם יהודי
 רק ערביים. וכשבו אלי ב' האנשים לשני
 ערביים בכפר א'. א' היה דר בהכפר בקלה
 א' וא' בקלה השני. השבויים האלו היו
 בבית שוביהם. לאחד עשהו בזה"כ שלו
 לרועה לאן וא' נעשה רועה עגלים וסוסים.
 בכל יום שהולכו הרועים את בהמהם
 לרעות היו פוגעים זה בזה על המ"ע
 א"י בוכים שניהם. מה יהיה בסופם:

כל אורח השאירו אבם ובנים בניהם ואין
 לאל ידם לחזור לביתם. פ"ה בא הרועה
 העגלים להתראות עם חבירו הרועה לאן.
 בהגיעו לנביל מרפה שלו מלא את חבירו
 ששכב על הארץ וידיו ורגליו אסורים. נתחבל
 מאוד ושאל מה זה. האסור סיפר לו.
 שבוטע הצברה בא ואב א' ומרף לאן א'
 מהעדר. לערב כשהביא את הלאן לבית
 בעליו ראה אדונו שנתסר לאן אחד מלאנו.
 הכה אותו מאוד והתרה בו שבלם שיחמר
 עוד איזה לאן איז יכרגנו ולא יושיל לו שום
 טענה. למחרתו באו שני זאבים להעדר
 ולא היה יכול להליל הלאן מהם, ומרפו
 שני כבשים מהעדר או זימר, עד שהכרגו
 האדון שלו עליו על קריפת לאנו על ידי
 פשיעת הרועה ולא קיבל שום התנלות
 ואסרו בעצותים ורלה להכרגו ולא היה חרבו
 עמדה. גיחו כך אסור והלך לביתו ליקח
 כלי זיינו ויבוא לכאן להורגו, כל זה סיפר
 לו האסור, חבירו רצה להסירו ממאסרו
 ושיכרחו שניהם, האסור עיכב בידו שלא
 עיבה עלתו זו. כי בזה נהיה שנינו בס' :
 ויהרגו אותנו. מוטב לך לך למקומך ותנול
 אזה, ואני כאשר אבדתי אבדתי וביקש ממנו
 האסור שיביא בלילה לפה למקום ההריגה
 ויקברנו כד"ה, כן הבטיחו ע"ז וכפרד ממנו
 בנכיה גדולה, כמובן, זה קיים הבטחתו
 והלך בלילה למקום ההריגה וחסר בור בשם
 וקברו שם כד"ה, הקיבר שם נפשו בכפו
 ולקח סוף א' מסוסי אדונו וברח משם
 ונמלט, ובא לעיר א' מאחז"י עד שבא
 לביתו. וסיפר המאורע בצירו, לאשת
 חבירו, הגדולים שבעיר לא יכלו להתיר
 לאשת הנהרג להנשא לאחרי, כי שאלוהו
 אם רח"מ פרחוף פנים של חבירך בעת
 שקברת אותו לידע בצירור אם זה הוא
 חבירך, הוא השיב, באישון לילה ואפילה
 לא רח"מתי תואר פניו, רק מלאחיו בתקומו
 כאחמול, מסחמא היה חבירי כמו שסיפר
 לי שכן יעשה לו, הגדולים שאלו להרה"ג
 משפטייווקע ז"ל אם יכולת להתיר העגונה
 זו ע"י עדות חבירו זה, הרה"ג השיבם
 שאי אפשר עש"י דינא להסיר אותה ע"ז,
 שכול

שיכול להיות שחבירו גמלט משם והאסור הוא בצעליר אחר במקומו. קן הוה במכך איזו חדשים צא הנכרה לביהו. וסיפר. כאשר נפדר חבירו ממנו והלך לו למקומו. ואני הייתי אסור ומונח שם. עבר שם לפני ערבי א' (צעליר) שאלני למה אתה מונח כאן אסיר. הזמין לי ה' דיבורים לספר לו. היינו. אני יהודי שבוי בבית ערבי א' עשיר. צתו של הערבי בקשה אהבי למלאות תאוותה ורלוונה כו' כי אני יפה תואר כאשר אתה רואה. ושחקנה לאשה. אני לא חפנתי לקחתה באתר שאני יהודי וצפ"י דיכנו אסירה לי. ונחלית צתו של הערבי ע"י עבדו זה הלך עליה הדרון שלי ואסרני בעצותיה ונלך ליתו להדיח חרבו להרגני. שתה חיה בצעליר חס"ש לי חיה מצות עמודי הגלות לו מאיזו זכו' שיש לי. הצעליר אמר לי קן לי משותף ואליך מהמות. היינו אני אמיר את מאסרך ואני אלבוס מלבושים שלך ואתה לבוש המלבושים שלי ותאסרני במקומך. כאשר יבוא הערבי לכאן אגיד לו שאני מרינה לקחתה לאשה כי גם אני יפה תואר. ואתה לך לך לדרךך. כן עשיתי. נהתי לו כל המעות שבידי ולבשתי מלבושים ש"ו. והוא. הצעליר לבש הלבוש שלי ואני אסרתי אותו במקומי והלכתי לדרני. הערבי הרג אותו וחבירי קבר אותו. אז ומהוס כל העיר כי ראו שדברי הגאון משפטיווקע נאמרו ברוה"ק ונתפרסם שמו הטוב בכל המדינה :

כמוך הדין צוה. ומכס א' מחבתי פילין בא לכאן. אוהו חכס כהשיב על ענין העגונה הכו"ל. שהיה מפורסם במדינה. והוא יפסיק הדין צוה. הצעלי דינים נאמרו לזה שהוא יפסק הדין ביניהם. וגם אליו שנת המלך שיזכרו בדיו. השליכו סך חסוים לקיום הפסק כנהוג. הגאון הרי"ש ז"ל שמע הטענות משני בע"ד. וזיכה את הבע"ד שנגדו והאשים את המסור הנ"ל והשליש קיים הבע"ד למסור ההשלישה מלד העובר ללד המקיים. הבע"ד שנתחייב הלשין את הרב הפוסק להמלך. המלך שלח אחריו. הגאון לא נתפחד מזה והלך אל המלכות בלי מגור. ולקח עמו חותם א'. צבואו לפני המלך. המלך שפך חמהו עליו מדוע לא קיים גזירתו לזכות את זה. הגאון ז"ל אמר דיבורים מתוך החומש היינו פסוקים התייכים לזה הענין. לא הגורו מפני א"ש. וכדומה. בכלותו לדבר ולהשיב הוטבו דבריו בעיני המלך והשרים. ונתפלאו כולם על לשונו הלה. זה אמר דבר פלא שחכס מפולין יוכל לדבר היטב בלשון ישמעאל. זה אומר דבר פלא שחכס מפילין יוכל לדבר היטב בלשון לטין. זה אומר דבר פלא שחכס מפולין יוכל לדבר היטב בלשון לרפה וכו'. וכו'. הכלל בדבר הזה היה לפנא גדול שלכל א' ואחד נדמה לו כאלו מדבר בלשון עמו. ובאשר פטרוהו לשלוש דברו ביניהם שרי המנוגה מפלא הזה וקראוהו בחזרה לבית המלכות לשאלו אותו בחיזה לשון דיבר. הגאון השיב להם בחכמה. הלא התורה הקדושה ניתנה בשבעים לשון ואני דברתי מהוך הספר בלשין הקודש כאשר רח"טס. רק מאחר שהתורה ניתנה בשבעים לשון ע"כ כל אחד מכס שמע את לשונו. על ידי זה נעשה חשב ויקר בעיני המלך והשרים. ויהמר לו המלך שאל מה אתן לך. השיב הגאון ז"ל איני חפץ שיש מהנה מהמלך רק ליתן לי רשות לכנס לבית עקד הספרים של המלכות לעיין בחיזה ספר שאלה. ניתן לו רשיון זה לכנס להביא לידי טיקא. הרב הגאון ז"ל נכנס מלא שם ספר א' גדול כתיבת יד ומכונה בשם הווינו דרביי

אח"כ

צבוא הגאון הרי"ש ז"ל לסטאמביל ונתאכסן בית הרב דש"ס. ס פר לו הרב דש"ס היית שהפרנס מעיר הלון הוא קרוב למלכות יולא וצא לבית המלכות והוא חסור ואיש צליעל יש לו חיזה דין ודברים עם איש א' מפס על סך רב. שלח המלך אלי לזכותו דדין בלי תירוך. וההיי"ץ הרב זה עם הגאון הרי"ש ז"ל מה לעשות צוה. הגאון ז"ל פנהו. פשה עלמך כחולה מוטל על המטה. ועב אותו במקומך לפסיק הדין. ואני אדע מה לעשות. קן הוה. הרב שלח להמלך באשר שהוא מולה ואינו יכול

סיפורי סיפור כו צדיקים

ורבא. לקח הספר הזה ועיין בו מתחלתו עד סופו, וילא, ורלה ליהן לדפוס הספר הזה שהוליא ציכרונו הנפלא, [זכרונו הק' היה פנא והפלא יחיד צדור, ובפעם אחד שלמד חיוה ספר היה יכול לחומרו צע"פ. והעולם מספרים שכאשר צא הנאין ז"ל מאה"ק לחוף לדרך וגסצ לעיר מעצבונו נסהרלות עם הרב"ק רבי ר' צריך ז"ל כידוע. אמר בגאון ז"ל אל הדיק ר"ב שהים קילקל לו חל מוחו, כי צתפלה כשהים טעיין צעס ספר פעם אחד היה צקי בו בעל פה, ועכסיו מחמת גלי הם וזעפי

מוכרח הוא ללמוד סגי פעמים שזכר לאמר בצ"פ כל דברי הספר, והתחיל לכתוב ספר הגדול הנורח הזה, הוויח דאזיי ורבא, לכדורו לדפים, צאלמע נסתפק בזכרונו הק' מימרא אחת צעס מי כח צ שס צכפצה, מצס אציי או רבא. או אמורא אחר, גוף המאמר היה זוכר היטב, רק ששגח ממח"ס שס צעל המימרא מנו, לכן אמר בגאון ז"ל מאחר ששכחתי שס צעל המימרא זו, מסתמא לא ניחא לי להשיט להגיא ספר סיקר הזה לדפוס לאור העולם, ונתקטל בטענין, זי"ע ועכ"י חמן :

חזענתק וחוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ג

תם חלק ראשון

וכמסך יבוא צח"ק כנא

צ"ה טע"ק צויב כינ אייר מרס"ט לפ"ק, זינקאוויץ הס' לקאמנין. שפעת ברכה ושלום, מאת ארון הע"ס, לכבוד ידי"ג הנגיד המיפ"ל חיי"ג ווי"ח יקר ע"ך כו' ש"ת מוח' בנימין ליבעסקינד מרפ"ס וכו"ס בק' פיעטרקאוו, מכתבו הגלוי הגיעני ע"ג המול בליילה, והש"ח לכבודו ניי על פורחו בזה, והנה מה שדרש כבוד יקרתו שאקח הסכמות על דקנמ' ספורי צדיקים וגם על ח"ב שאשלה לו אי"ה בל"ג דיבורי צדיקים, וזה יהי' לטיבה בהכבירה, הנה אמת שכן הוא כמובן לכל, אכנס זה הוא דבר שא"א, כי לא השארתי לי כביתי (העקקה) מהמעשיות האלו ששלחתיים לכ"ה, מחמת טורח הכתיבה עלי כעת בימי זקנתי, גם על עניני מעשיות לא שייך לי קח דסכמית, וזו היא העצה לטובת הסכר, לפאר ולרומם על פהח השער את כבודי (אף שאיני אמת), ואת כבוד אבי הרב זללה"ה שהיה ספון וחשוב אצל כ"ק אדמו"ר מריון וצוקלדה"ה, ובעת שהיה הרב"ק מריון פה פילדוריק דקאמנין ערך שנה המימה כבבואר בפנים היה אבי טורי הרב ז"ל ספה כורה כל הוראות להיכל קדשו, כידוע בעידנו פה, כי אבי הרב ז"ל היה רב ומו"ץ גם לפילדוריק הנ"ל, וכל מה שספר לי כבוד אבי ז"ל הם אמתיים גם מה ששבעתי מאנשים נאמנים הכל כמו שביארתי היטב אצל כל מעשה מפי שמעתייה ודיבן ככולם הם אמת ויציב, וז"ו אין דק חיים ושלום והצלחה וכ"ט כחפץ לבבו הטוב וכחפץ ידירו ד"ש מברכו ככה"ט סדה ומקשו למהר ההדפסה בכל היכולת אפשרי :

הק' אברהם יצחק סויבלמאן הרב ומו"ץ דק' הנ"ל :

והנה לדמויני שיתקבלו הדברים מאוד וכל הקוראם יתע"ג בהם, וכן אקוה לד"י ית"ש שיצטיחו הדברים האלו רוח אמונה בצדיקי ה' ית"ש כמצוה עלינו, וכמ"ש הרה"ק רג' כב"ד הובא ד-יו הק' בפתחה שלי יע"ש, דבריו כי נעמי, וגם לי יהיה זה קצת לזכות כאשר קוהה נפשי בזה, אם כ"ה רוצה דוקא בהסכמות יודיעני בקרב ב"מ"ג ואירי אוכל לטכס עצה בזה :

אימור השנת גכול ידוע ומכונהא רארעא כעין מ"כיתא דרקי
כין במסכנותא ובין שלא במסכנותא, בין כו המדינה ובין בח"ל

הכתב והמו"ל

מפעלות צדיקים

מעשה מהרב הקדוש הצדיק מוה"ר שמעלקא זצ"ל
מניקלשפארג

בעיר מאהלוב במדינת רוסיה היתה דרה האשה לדיקת הנפוחים
מרת מרים ז"ל אחות הני טרי לנחרי דדבצח האחים
הקדושים הרב ר' שמעלקא מנ"ש והרב ר' פנחס ז"ל בעל ההפלאה
פעם אחת ה' הרב הדיק ר' יושע העשיל מאפסא בדרך וה'
סמוך לעיר מאהלוב ומסתמא ה' הדרך מלא אנשים וגוים וטף
ואמר לאנשו נסע לעיר מאהלוב להקביל פני הדיקת מרת מרים
וכאשר שמו העולם שהדיק נוסע לעיר להקביל פני הדיקת הג"ל
אזי ראו כולם מקודם לעיר אל בית הדיקת הג"ל וכאשר באו
שמה ה' רעש גדול בצית ושאלה מה הרעש הזה ואמרו הדיק
מאפסא יבא לכאן וכאשר בא הדיק לביתה כיבדו אותו והושיבוהו
על הכסא כנהוג ואח"כ ביקש ממנה הדיק שתספר איזה דבר יקר
מאחי' הקדושים וסיפרה לו מעשה נורא והתחלת המעשה הוא כך
זאת ידוע לכל שאחי' ר"ר שמעלקא לא ישן כלל רק ה' עוסק יומם
ולילה על תורה ועבודה אך אם הלכו כמה וכמה שבושות שלא
ישן ומתעסק לו השינה והי' ירא לשרב על המטה כדי שלא יתנמנם
הרבה אזי ה' לו על השלחן לנגנת מים לנקיות ושכב את מלת
הקדוש על הגלגלת כדי שלא יוכל לישן הרבה פעם אחת בק"ק
ניקלשפארג ה' יושב על התורה ועבודה כלילה וגפלה עליו תרדימה
גדולה עד מאד ולא ה' לו שום כח ללמוד יותר ושכב מלחו הקדוש
על הגלגלת לישן כנהוג ובחוד כך כבה נרו ונתעורר תיקף מהשינה
וראה שכבה נרו והי' לו לער גדול מה ובאותו בית שלמד שם
הי' שטאק גדול וגג הי'ט גאניג ומחמת הע"ג שלו שהי' לו בעת
ביטול תורה לא ה' ידוע מה לעשות ולקח הנר ורץ על הגאניג
ליך משם לחונה על הארץ להדליק הנר וכאשר בא לגאניג הושיע
איש אחד מן הארץ לגאניג עד דולק ואמר לרביט שדליק נרו וכן
הי' שהדליק נרו וישב על השלחן ללמוד במקדש ואח"כ כשהי' בישוב
הדעת נזכר ואמר הוא הגאניג הוא גבוה כמה וכמה קומת איש
האד ה' לאיש הזה יד ארוך להשיע לו ידו על איג והי'
לרביט

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ד

מפעלות צדיקים

לרבינו תמיה גדולה ע"ז וכוונתו לא ה' זה איש פשוט ע"כ עשה
 רבינו יחוד שידוע לו מי הוא והודיעו לו מן השמים שה' בשמים
 רעש גדול שחצר בעת הזאת שכבה נרו תורת אמת ועיגוס נפש
 של רבינו אז שלחו תיכף את אליהו להדליק נרו וכאשר שמע אחי
 הקדוש זאת התחיל לבכות וה' לו כמה חדשים סיגופים ע"ז שספריהו
 את אליהו בשבילו כך סיפרה הדריקת הנ"ל להגדיק מאפשא ז"ל
 ובעת הזאת ה' הבית מלאה אנשים ונשים וטף וכאשר גמרה
 המעשה עמד הגדיק על רגליו בקול לפקה וצבתי' גדולה מאד
 ואמר השמעתם את גדול החטא של רבינו רר"ש שבדאי הסריחו
 את אליהו בשביל תורת אמת ע"ז העון ה' לרבינו סיגופים האך
 אנו עושים תשובה עד שכל האנשים שהיו שם התחילו ג"כ לבכות
 עמו כמעט מי שה' לו לב בשר נקדע ל"ב גזרים ומי שה' לו
 לב אבן נמוח ואח"כ נסע לדרכו. מזה המעשה יוכל כל אדם לדעת
 להחזיקו עד היכן כח התשובה הש"ת יזכיר לשב לפניו בלב
 שלם אמן :

עוד מהרב הג"ל זי"ע

דבר הקדוש רר"ש ואחיו הרב הקדוש ר"ר פנחס ז"ל כתב קשו
 ביחד על כסא הרבנות בק"ק פפד"מ ובק"ק ניקלשבורג
 ובהיות שק"ק פפד"מ היא קהילה גדולה ונכבדת מק"ק נ"ש הכריעו
 אנשי הקהילות ביניהם מי ישב על כסא הרבנות בפפד"מ ומי יהי'
 בנ"ש ואמרו שהם בעלמס יכריעו ביניהם והגם שהרב ר"ש ז"ל ה'
 אן מאחיו עכ"ז מרוב עטותטמו אמר כי אחיו הרב ר"פ הגון
 יותר לרבנות דפפד"מ ואחיו הלה הגדולה באחיו הגדול ממנו
 והסכימו שניהם ליסע להרב הגדיק המגיד הגדול דמשוריסט וכאשר
 יפסרו ממנו ישאלו את פיו הקדוש וכאשר יבאר אומר כן יעשו ועוד
 ישאלו ממנו מאמר אחד מהזוהר אשר לא יכלו לעמוד על הכנתו
 וכשבאו לבית הרב הקדוש התחילו האחים מדיינים זה עם זה מי
 ילך לפניו בראש כי כל אחד אמר לאחיו שהוא גדול ממנו ומיד
 אמר הרב המגיד בזה"ל הרב דק"ק נ"ש ילך בראש כי הוא גדול האחים
 וכשנכנסו

מפעלות צדיקים

וכשנכנסו לפניו סיפר להם הרב מעשה אשר אחד ממנהגו עם עבדיו והיכליו וכססיהם הסיפור הזה להם שילכו לשלום ולא שאלו ממנו מאמר הזהר וכשצאו על אכסניא שלהם נתיישבו בדבר כי בודאי לא סיפר לבטלה וראו צניחא פקוחא שהיא משל ומלינה ומתוכו הצינו מאמר הזהר על בוריו וקיבלו כ"א הכסא הרבנות כמו שהכריע רבם ו"ל זי"ע :

עוד מדבר הג"ל זכותו י"ע

פעם אחת כאשר בא הרב הגדוק הג"ל לניקלשפורג נקרא לבוא לגביר אחד חסיד על קאפע וכיבדו אותו בכלים מכלים שונים בכלי אחת הקאפע ובכלי אחת החלב כנהוג ושאל להגביר איך החלב והראה לו הגביר באלצבו על השלחן ששם הוא החלב ויעברו כמה רגעים אחדים ושאל אותו עוד הפעם איך החלב והי' זאת לפלא צעני הגביר והבין שלא בחנם שאל רבינו כן וירץ חיש מהר לחקור ולדרוש אלל צ"ב מהות החלב וגודע לו שהחלב נחלב ע"י עכו"ם משרתת בלי השגחה בשגיחה ויבא הגביר הביתה ואמר לרבינו כן הוא דברי אדמו"ר נכונים שהחלב אסור אבל מדוע לא אמרתם בפשוט שהחלב עריפה ומה זה ששאל כבוד אדמו"ר איך החלב והשיב לו רבינו הלא כך מבואר בש"ע יו"ד סי' קפ"ז חלב שחלבו עכו"ם ואין ישראל רואהו אסור והפירוש הוא לפי שגחלבה ע"י עכו"ם לכן אין ישראל רואהו יען כי אסור היא ישראל הוא בצחינת גדול' שחי אפשר להסתכל ולראות דבר שהיא אסור ע"כ שאלתי איך החלב כי לא ראיתי החלב כלל. מוז המעשה נוכל להתבונן וכן שמעתי ג"כ בשם לדיק אחד פירוש על הפסוק וישלח אברהם את ידו וייקח את המאכלת לשחוט את בנו אשר הוא כעין שפת יתר אך הכוונה בזה שאלע"ה היו אצרו כל כך מווקק ומטוהר עד שלא הי' ביטולתם לעשות שום דבר רק מה שהוא רטן השי"ת ובאמת לא הי' רטן השי"ת שישחוט את בנו רק שיעלהו ורק אלע"ה שרלה ליקח המאכלת כדי לשחטו וזה הוא ענין רטן השי"ת א"כ האצרו לא היו מניחים אותו לעשות ולזה הי' לדיק ליקח

מפעלות צדיקים

ליקח המאכלת בכח גדול ולזה כתיב וישלח אברהם את ידו ויקח היינו בכח. זה וראה מזה גדולת מעשיהם עד שכל הטובה קלה שלהם יש בו דבר שבקדושה וכן סיפרו מהרב הקדוש מו"ה ר' ושא א"ל אשר אחד ממקורביו שאל ממנו ללמדו אך לעבוד ד' ביראה והוריד הרב בידו ונפל אותו האיש על פניו ארלה ולא יכול לקום על עמדו מגדול היראה עד שהניף הרב ידו או קם על עמדו וכות כל הצדיקים יגן עלינו ועכ"י אמן :

מעשה נורא מהרה"צ הק' איש אלקים מוה"ר מנחם מענדל זצ"ל מווארקע זי"ע

שמעתי מאיש מהימן איך שפעם אחת הי' נלרך לחסיד אחד מהעיר ווארשא מאנשי שלומו לישא את בתו אשר הגיעה מכבר לפרקים והי' לריך לזה שני מאות רז"כ ולהאיש הזה הי' לו קרוב אחד בהעיר הנ"ל עשיר גדול והי' לבוש דייטש ושם החסידים לא טדע לו פ"א בעת שהי' הרה"ק בוארשא התיישב החסיד הנ"ל מרוב דוחקו לחלות את פני רבו שילך להעשיר הגביר הנ"ל לבקש עבורו שיעזור לו בהסך הזה כדי שיוכל להכניס את בתו לחופה ומאשר שהי' מקורב גדול אללו נתרלה תיכף והבטיחו לזה וכן הי' עוד באותו יום הלך הרה"ל עם משמשו להגביר הנ"ל וכשהגיע לפתחו בחדר לפניו מחדר הפנימיות ועוד לא ראה הבעה"צ העשיר דשם רק בתו היחה בעת הזאת בחדר הזה ושאלה אותם מה מבוקשם אך הם לא השיבו דבר רק רצו להלך הלאה לחדר השני אשר שם הי' יושב הבעה"צ ועסק במסחרו אך הבת הנ"ל כשראתה שהלכו קך צלי להשיבה דבר חרה אפה וצלי טענה נתנה להרה"ל סכהה גדולה על לחיו הקדושה והתחילה לקללם עד שמוכרחים היו לבוז חזרה. ולעת ערב בא החסיד הנ"ל אלץ לשמוע מענה מפך והשיבו אשר כבר התחיל בזה וכבר פעל מחלה ולמחרת היום ילך שמת וכעת בודאי יתן לו כפי רטע והמשמשו הי' כמתריש אך כשהלך החסיד לביטו שמח וטוב לב שאל

מפעלות צדיקים

8

שאל את רבו על דבר זה ולא הי' משיבו רק אמר לו למחר יהי' האות הזה והי' למחרת היום לוח להמשימשו שילך עמו פ"ס להגביר הג"ל ליקח מומנו המעות והמשמש עומד כמשמותם וכמנהגו אך לא הי' מסרב מלילך עמו וכשהגיעו צאלמע הדרך נסע ג"כ בזה הדרך איש עשיר אחד לבוש דייטש והעשיר הג"ל הי' מכיר בטוב לההר"ג לזאת חלקים וכשראה להרב ז"ל לוח לרכבו לעמוד ושאל להרב אך מסרת בואו כעת והשיבו להגביר הג"ל והעשיר הג"ל הי' טסע ג"כ בעת הזאת לרגל מסחרו להגביר הג"ל וכששמע מענה כזאת ציקש והפליר מאד מהרב לישב עמו בהמרכבה מאחר שאף הוא נוסע לשם ולמה לו לכתת לילך ברגליו אך הרב ז"ל מיאן בזה ולא הי' רוחה באין אופן לישב עמו והעשיר נסע לרכבו והרב הלך מעט מעט עד שבא לשם והבעה"צ הי' יושב בעת הזאת בחדרו עם הנגיד הב' ודיברו מעסקיהם וכאשר דרך רגל הרב על מפתן הבית וכשראה אותו הנגיד האורח תיכף קם ממושב וקיבלו בספ"י ביאות ואף להבעה"צ הודיע עוד קודם בואו מהות האיש הדגול מרצבה הבא בלל קורתו לכן אף הוא קיבלו בכבוד גדול ובחוק קך נעשה רעש גדול בחדר השני אשר בת הגביר נתעלפה פתאום ולא יכלו להקילה וכמה רופאים אומרים נושא והבעה"צ רך הנה והנה כמשתגע ממראה עיניו אך הגביר האורח והבעה"צ כשראו כ"ז התחילו לדבר עם הרב ז"ל ולבקשו שיפזור לה ויגזור אומר ויקום אז השיב הרב שזאת בא לה מחמת שילולה בכבוד התורה וסיפר להם מהנעשה ביחס האתמול והפלירו ופייסו להרב ז"ל לבקש עבודה אז אמר לו מסרת ביאתו לכאן והגביר נתן לו תיכף המעות אז הלך הרב אל בתו וטחה לעמוד וכן הי' תיכף שבה לצריאתה כמקדם אז ראו את כבוד גדלו ותיכף כולם פייסו להרב ושלחו אותו משם בכבוד גדול ונעשו ממקורביו ועשו לדיקת גדלות. מזה המעשה יוכל הקורא להתבונן אך להשמר ולהזהר בכבוד תלמידי חכמים כמאמרם ז"ל הוי זהיר בגחלתן כי זאתו יעמוד לו ע"ע :

מפעלות צדיקים

מעשה נוראה מדה"צ הק' ר' ישראל זצ"ל מגיד מישרים
 דק"ק רוואצק זי"ע הנקרא ר' ישראל צי גיטער יוד:

השר מהעיר פלוגי אשר הי' לו העיר מאחוותו הי' מילר להיהודים
 עד מאד והי' מנהגו שכל יומי גיטוס הי' הולך לטייל
 בשפת הגהר שמתוך עיר ושם הי' עומד הבן מרכבתו הרחומה
 לסוסים אבירים אשר נסע בהמרכבה חזרה לביתו ונודמן פעם
 אחת כאשר הלך וחלף אלל הגהר נתאוה לו לשוט מעט בהגהר
 ומיד איה לרכבו להוריד התיבת דוגה אשר הי' מוכן ליה והשר
 עשה דרכו וכאשר בא הרחק כמו באמלע הגהר פתאום התקדרו
 השמים בעבים והרוח הלך וגדול עד שהאניה חשבה להתהפך מרוב
 גלי היס לולא שהי' אומן גדול בזה כי עתה כבר הי' מאלל לשיני
 הדגים שבמים אך מגודל אומנתו בזה התאמן בכל כמו והולך
 האניה בחפזה עד שבא אל שפת הגהר השנית מגד הרחק מאד
 אך כאשר הליג רגלו על הארץ ומציע סביביו ראה שהוא ביער
 גדול ולא ניכר לו כלל שיהי' מהסביבים שלו ומיד בא אליו איש
 זקן אחד לבוש ספאדיק וזקנו ירד על פי מדותיו וישאל לו בלשון
 פולני מאיזה מקום הוא ומה מעשיו והוא מרוב פחדו לא הי' יכול
 תיקף לענותו אך כשש רוחו אליו השיב לו שר אני בעיר רוואצק
 וסיפר לו כל דבר ואח"י ביקש מהזקן לאמור לו באיזה מקום הוא
 עכשיו אז השיב לו הזקן תדע נאמנה שאתה מזרע היהודים הקד
 וצעת שגולדת מת אביך ואמך לכן אם תבטיח לי שתעשה ותשמור
 מולא שפתי אזי אטיב עמך ואראה לך מצוא הדרך הנכון והשר
 מההכרח נתרצה לכל זה והזקן הגיש לו גליון וחחס ידו עליו אז אמר
 לו הזקן לך אחי ואביאך אל מקומך רק הזהר שכל תשכח מה
 שדברתי עמך וילך עמו עד שבאים למסילה והזקן הזהיר לו שנית
 שכל ישכח מה שדובר עמו ויקיים כח"י וזהו לו כאשר מצוא לשער
 העיר תיקף חלך בראשונה להרצ דשם והוא יורה לך הדרך אשר
 הלך בו ונעלם ממנו וכאשר בא השר לשער העיר וכשראו אותו
 בני עירו שמחו לקראתו ושלחו תיקף מבשר שכל יחפשו אותו עוד
 (כי כשראה הרכב לאדוניו בסכנה תיקף רץ להעיר ויבואו משרתי
 לחפשו

מפעלות צדיקים

10

לחפשו ולא מלאו) ואז רצו לקראתו כל בני עירו ועשו לו כבוד גדול עד שהביאו אותו להיכלו ומריב שמחתו עם בני עירו שכח לגמרי מהעבר עליו וחזר להתנהג כבראשונה. פ"א נתקופט א"י אחד עם הרבנות דשם אשת הרה"ל הג"ל ז"ע ומרוב שנאתו עשה דבר מבהיל כי לקח צלילה מבה"ק שלהם תניק שמת מקרוב ונתנו תחת החצר הרב ובבוקר הלך הא"י הג"ל לזעוק חמס להשופטים פ"ז ותיכף לקחו להרב וכל בני ביתו ושמו אותו צבור עד יום המשפט והי' כאשר בא יום המוגבל של המשפט הרב צלילה שלקודם חלס להשר איך שהזקן שראה ביער עומד אללו והזהירו עוד הפעם כמקדם וגם אמר לו שלמחר ילך בעלמו אל בית המשפט כי בנפשו הוא יהי צבוקר הלך השר הג"ל לבית המשפט וכאשר הובא הרב אל מקום הג"ל וכשראה השר פניו מיד הכירו שזה הוא הזקן אשר נתראה אליו ביער ובחלום ושנתן לו הכ"י ויבן השר שהוא איש אלהים אז תיכף לזה להשופט שיניח הרב ממוסריו ותחתיו יקח הא"י ולענות אותו עד שיודה וכן עשו והא"י הי' מודה וסיפר בפני כל איך שעשה זאת רק משנאתו הרבנות וכל היהודים והשר קיים כל הבטחתו ונעשה בעל תשובה גמור כפי שהורה לו הרה"ל ז"ע ועשה טובות גדולות לכל ישראל עד יום מותו והמעשה הזאת נכתב בהפונקס הקהל להיות למזכרת עת שהי' ימים טובים לישראל כן הסי"ת יזכינו לשוב לפניו בלב שלם אמן:

מעשה מהרב הצדיק הקדוש כבוד"ר מאיר

מפרימישראל זצ"ל:

הנה בעת זקנותו היזה שנים קודם פטירתו הי' הרב הג"ל משחוקק מאד לבוא בקיסור עם הרב הגאון המובהק מוה"ר שלמה קלוגער מק"ק צראד זצ"ל והי' משתדל להראות עמו פנים אל פנים והי' לו בזה ענין גדול ועמוק מאד וכן הי' כי שניהם נסעו זה לקראת זה עד כי נפגשו יחדיו ושם המתיקו סוד יחדיו ולא נודע הדבר רק זאת אמר ה"ק מהר"מ ז"ל אל הרב הגאון מהרש"ק ז"ל כתיב בתורה ומלכי לדה מלך שלם הוליא לחם ויין והוא כהן לאל

מפעלות צדיקים

לאל עליון כי הגה באמת מלכי לך הוא שם בן נח שהי' עוסק בתורה בבית מדרשו והתורה הקדושה היתה מדתו עד שמלינו כי יעקב אבי"ה שהוא מדת התורה הי' יושב באהל של שם ללמוד תורה אמנם אבי"ה נשגב במדת החסד שהי' מכניס אורח גדול והי' עוסק בגמ"ח שבגופו ובצממונו והגה כאשר נפגשו ב' הדיקים האלה מלכי לך שר התורה וא"א שר של גמ"ח הולילו כל אחד ואחד קדושה מקדושת חבירו למען תתייחד ותכלול הקדושה והי' המשק אחד לזה כתיב ומלכי לך שהי' שר התורה הוליא מאברהם עמך אחד ממדת החסדים שהוא הלחם ויין להאכיל ולהשקות ולהטיב לכל אדם. והוא אברהם אבינו הוליא ממלכי לך מדתו שהי' כהן לאל עליון עומד ומשמש השם ב"ה וצ"ש. ואומרים רבים ושלמים כי זה עלמה המעשה שהי' משתוקק להתראות עם הגאון המובהק מהרש"ק ז"ל כדי להתייחד ולכלול מדתו שהי' בעל גמ"ח עם הגאון שר התורה כנ"ל ומיום זה והלאה הי' ביניהם האהבה גדולה וחוקה מאד בין שני השרים האלה ובמות הרב ה"ק מוה"ר מאיר ז"ל הספידו הרב הגאון מהרש"ק ז"ל מספר גדול ומר והדפים ההספר והוא ספר שלם בפ"ע נקרא מאיר עיני המחכים לסליחתו ומנוחתו כבוד בעיר פרימישלאן ז"ע:

עוד מהרב הקדוש הג"ל

סיפר איש מגיד אמת פלא גדול שהי' מיסב על השלחן בסעודה אחת למדן אחד מופלג ומתנגד על חסידים והי' מתחקה על שורש הרה"ק ז"ל על כל התנהגותו וסדר עבודתו ולא הי' נראה לו שום דבר מכל אשר עשה עד כי גפל במתשבתו מאמר הכתוב מה שכאמר כי בשגעון ינהג וגו' כי הי' זר בעיניו עניו והתנהגותו והרגיש הרב הקדוש ז"ל בדבר זה ואמר שם לכל היושבים אלנו בסעודה הי' הגידו נא התרגום של הפסוק במלאכים כי בשגעון ינהג גו' כיוד מתרגם שם התרגום ולא ענו כלם דבר אז אמר אני אומר לכם מה מתרגם בזה התרגום ארי בחוכמתא כי הי' נראה לעיני העומדים שמה כי הוא מתנהג בשגעון אבל באמת היו הדברים בחכמה גדולה ופלאה אבל חלילה לא הי' מנהג בשגעון אזי הכן האים הזה כי הרב הקדוש הוא אשר רוח אלקים בו:

מעשה פליאה מדהיב הנאון מדהר ינתן זצ"ל

אייבשיטיץ

להרב הגאון הג"ל ה' שלשה בנים הכפר ה' שמו ר' מרדכי והב' ר' נתן והג' ה' נקרא יוסף והב' בנים הראשונים כבר נתכהנו בכתר הרבנות והבן הג' ה' אז כבן י"ג שנים והקב"ד למודו והדרכתו מאביו מידי יום ביומו פ"א יען לו כליותיו באשר ששמו שיש בעיר בערליץ ישיבה גדולה ומשם חלל תורה לכן מאד נכסף לבו ליסע שמה כדי לשקד שמה בדרכי תורה ועבודה כי בטח יקנה בנפשו שלימות הגמור ויבין חן לו דרך אחר רק אם יח' בלוחות חדא עם כל הגומדים דשם והל"ע הדבר לפני כבוד אביו הגאון זצ"ל ואף אביו הסכים לזה וה' צמוסכם שלום מאד יסע לבערליץ וכשהגיע למחרת היום בצוקר כאשר הלך הבן ליקח ברכת הפרידה מאביו אז אמר לו אביו דע בני שמאד עגמה נפש שתאמר אללי כי מה לך לילך בדרך רחוק כזה הלא תוכל ללמוד אף אללי כב' אחיך הגדולים אכן הבן הג"ל לא האזין לדבריו היקרים וביקש ומההנן לו שלא ישנה הכמתו כי מה לו לדאוג ע"ז הלא אף בערליץ עיר ואש בישראל ובטח שמה יקנה שלימות הגמור בכל דבר וכשראה אביו כן אז נתן לו מכתב תעודה להרביים דשם שישימו עליו שלא יטה ח"ו מדרך הישר מאשר שהוא עוד במבחר פלומי ויוכל בקל לגמול ח"ו ותתמו בח"ו ואח"י נתן לו קמיעה כתוב על חתיכת קלף קטן וה' כתוב בו צה הלשון "חיי בדרכי הישר ותהי ישראל גמור" וזה לו לתלמודו בלוחותיו וגם שישיע לו שיקיים מה שכתוב בו ואחר כל זה הגיה ידו על ראשו וברטו ברכה הפרידה ובאותו יום עשה דרכו לבערליץ. אך עברו ימים וגם שנים ובין ק. וב"כ מת אביו הגאון זצ"ל אבל מעט מעט נשכח חמט שבוסתו ואף בהקמיעה אשר הוא בעלמו מכבר ה' מסירה ומונח צעם בארץ

מעלות צדיקים

בארבי שלחנו אל לא בזכרנו וכן התחיל לילך בשרירות לבו עד
 שהסבב ממנו לגמרי מהעבר אליו ומאזיה עם הוא וההללחה אף
 היה עמדה לו שם עד שהרכיש האן רב וקנה לו גחלת עדה וזכה
 וסגו הולך וגדול בין השמים והעמים עד שכמה שרים היו ראוים
 להתחנן בו ואף הוא חשקה נפשו בבת שר אחד וכבר היו המדובר
 בהסכם בנייהם שליוס הג' ישא אותם ויבנם בכנף דתה ויהי בלילה
 ה'היא ויחלוס לו חלוס וכדמה לו אף שצמוד בבית תפילתה והכהן
 על ימיו ומזה עליו ומתוך זה בל אצו הזקן אליו ותצניתו כבהקדן
 ולבוש בתכריכין לבינים ופניו דומה כמלאך חלקים והוכיחו על פניו
 מדוע שכח השבוטה ששכבם לו שילך בדרכי אבותיו ויחזיק בדת
 הישראלית וכעת רולה להתליף העולם עומד בעולם עובר ובאם
 שלא השמע לי אז מרה קה' אחרימך ונעלם ממנו ואח' נדמה לו
 אף שכבר מת ועבר מהעולם ויתן בחוק הקצר ובאים אליו כמה
 מלאכי חבלה ושואלין אותה מה שמו אלל הוא אינו יודע מה להשיבם
 והם זורקין אותו לחוק ומובטין לו בהשבע שצדיקים והוא מתחנן
 ונועק מגודל הכאב ובל אצו אצו עוד השעם והוא בקשו להלילו
 מדיהם אלל אצו אינו רולה להאזין בקול תחינתו והוכיחו שנית
 על פניו ואמר לו שצאם יבטיח לו לשבז מדרכו הרעה אז ילוס
 להרפות ממנו וישבע לו שנית שקעת בודאי יקיים דבריו ולא ישנה
 ומתוך זה הקין והנה חלום וקס מהמסה וראה אף שצברו רעוב
 מרס לזה מעט מעט שב אלל זכרונו אף שצילדונו היו אלל אצו והוא
 שמו יוסף ואף שלמד אללו והאקס צדעתו לשבז מדרכו הרעה אלל
 היקף כאשר נזכר מבת השר חר להיות כצראשונה ולחק מפתח
 החלוק והמר חלומות שות הדבר והתנגד בדרך הראבון אלל אף
 בלילה שניה היו כליל הראשונה ואף לזה לחק בלבו והלך לפייל מעט
 לשאוף רוח לח כדי להדמות הרעזים והפחדים כי כשטכר שליוס
 נחד ישא בת השר הג' אשר כבר חשקה נפשו בה ונפשו קשורה
 בגפשה שקק ורגו על התלומות האלה ואף בלילה הג' היו 'בב'
 לילות הראשונות אלל כחן האזר והשקפה בו יותר מצראשונה עד
 שהאור הצוקר בשקין משנתו ורלה לקום מהמסה אלל אצרו כבדים
 עליו ולא יכול הם וצברו נעשה מלודים מדוהים והבן שבנפשו הוא

אז מתישב בדעתו וזכר לגמרי מלדונו וחק מהקמיעה שנתן לו
 חזיו אז תיכף קם מהמטה והלך על דיו ורגלו להארגו השלחן
 ולקח משם החתיכת קלף וקרא הכתוב בו וזכר אותה מעשה ארך
 קודם נסיפתו מאזיו נשבע לו שיקיים מהכתוב בו וארך רולה כעת
 לעשות דבר זה לישא בת אל נכר ולהחליף אמונתו ונתמרמר בצביה
 והרהר בתשובה גדולה ואז כתב מכתב להבט השר שלא יוכל לקיים
 הצעתו ועוד באותו יום נסע לעיר אחרת ונעשה בע"ת גמור וצגה
 שמה צהמ"ד רחב ידים ובית וועד לעניים ונשא אשה מיוחסת כראות
 לו ועשה לדקות גדולות והוא בעלמו כתב המעשה זאת לדורות
 הצאים כדי להזהר זכותו יעמוד לנו ע"ע חמן. מזו המעשה יוכל
 הקורא היקר להבין מה עמקו מאמר חז"ל אל תאמן בעלמך כו' :

מעשה נוראה ונפלאה ממרן האלהי הריב"ש זצ"ל

בשבת קודם בין כסא לעשור שנת תקי"ז אחר סעודת שחרית
 הלך הריב"ש לישן שינת ש"ק כדרכו ומחברתו הטבורה
 מרת חנה גם היא הלכה לישכב על מטתה וכמו שעה ומחלה
 נתעוררה ז' הלנועה מחמת שמעשה קול גדול מצעלה משנתו וקמה
 והלכה בזריוות גדול למשכב בעלה וקראה בקול גדול ישראל ישראל
 וננער משנתו ויאמר הנני ותאמר אליו למה לעקת בקול גדול בשינה
 מה שלא שמעתי ממך מעולם ומה לך היום כי נועקת הלא שבת
 היום והשיב לה יפה עשית שנערת אותי משינתי כי לולי זאת הייתי
 נשארתי מת על מטתי ולקח הריב"ש מים לרחוץ ידיו ופניו ואמר
 לקרא לאנשי בריתו ואספר להם מה שראיתי בעולמות העליונים
 כמו בהקין מיד באו כולם כאחד אנשי השם גדולים ומפורסמים
 ואמר להם בזה הלשון ידעתי שכל שבת ושבת בתפלת הלחש בהעלות
 נשמות ביחודים מראים לי עולמות עליונים ונשמות קדושות בישיבה
 של מעלה שעוסקים בפנימיות התורה וסודות העליונים ונותנים לי
 רשות לשמוע ללמוד וללמד בעוה"ז לבני גילי וקנת שאני מגלה
 בסעודה שלישיית אמנם כמה שנים הי' לי געגועים לראות את יהודי
 צהר ה' התמיד ר' נתן קאסיווער מה הוא בעולם העליון בקשתי
 ולא

ולא מלאתי את שאהבה נפשי ושאלתי עם יחודים להעלות נשמת
 למקום מטחתו של החסיד הג"ל ולא הגעתי כי לא ניתן לי רשות
 ואמתק לה' בעת ההיא לאמר אתה החלט להראות את עבדך
 את גדלך ואת ירך החזקה ושמות הקדושים למה לא אוכה לראות
 בעולם העליון מטחת הגדיק הג"ל ועשיתי שו"ת בשמות הידועים
 לי והי' לי תשובה אם כה תעשה היחודים האלה אשר אתה מראה
 אז תוכל לראותו וזה עשיתי היצם ואראה כמו מראה טראה ובאתי
 למקום חדש בעולמות עליונים ומיני לא ראיתי כאותן בנינים מפוארים
 מהבז ומפו ומאבנים מוצות ויקרות נופך ספיר ויהלום והמה נכונים
 לכמה מאות בתי מדרשים גדולים מאד במדה באורך ורוחב וגובה
 וכלל בהמ"ד מלאים ת"ח וכל אחד ואחד מראהו כמלאך אלהים
 והם לומדים בתורה כ"א לפי ענין מקרא משנה גמרא ואגדה ומהם
 לומדים מופלגים לומדים סודות התורה ומהם אומרים תהילים וסידות
 ותשבחות המה לאלפים וריבי רבבות בכלל בהמ"ד ונבהלתי מקול
 הקוראים כי קולם הולך למרחוק ושאלתי למי החמודות האלה והשיבו
 כי הוא להחסיד הר' נחמן קאסיווער ושאלתי איה מקום מטחתי
 של החסיד הג"ל ויקם וזקן אחד נשאל פנים ואמר לי אחוז ביד
 ואלך לבהמ"ד ששם יש רבינו הקדוש ר"ג קאסיווער ויהי כי
 באתי למחילתו והנה כל הבית אש טגה סביב לח ומלוחלח כמעט
 שכהתה עיני מראות עד שראיתיו פנים אל פנים ומראהו כמלאך
 אלהים טרא מאד לבוש לבינים מזהיר כוהר הרקיע ועלית על
 ראשו מזהיק ומאיר מסוף העולם עד סופו ואמרתי אליו למי כל
 החמודות האלה הנשמות שכלל החדרים ואמר לי אחי חביבי אלו הם
 הנשמות שתקנתי בחיים נשמות שהיו לדיקים גמורים אך לא ידעו
 ה' לאמיתו והוריתי להם בדרך הטוב והישר יש מהם שהיו לומדים
 מופלגים וכפרו בתורת ה' והחזרתים למוטב ויש מהם שהיו רשעים
 גמורים צעלי עבירה וצעלי תענוגים ובתובחתי בדברים הטובים
 שאמרתי להם דרך כבוד בלא בזיון החזרתים למוטב והם
 שאומרים תהלים ומשבחים למלך אל חי ואמר לי עוד אם תרצה
 להיות עמי בעולם הנלתי בעולם העליון היה מסור נשמתך למלאך
 הידוע לך ושאר הגוף מת בעולם השפל ואולי יתגלגל ימות על

מפעלות צדיקים

ידי שיחגלה רצון פליץ להושיע נדחים כי עד מתי קץ הפלאות ועוד
 מצויות בזה שלא תראה מלאך המות ומעם מיחה לא הרגיש רק
 השאר עמי ושאר נשמות צדיקים וטובך אומך למקום המוכן לך וזה'
 חזירים בעולם הנלחי אמרתי לו מה אעשה וכפשי חשקה להיות נקבר
 בארץ ישראל כי שם יש להגשמה עליה גדולה כידוע ואמר לי דע
 שתמות בחו"ל כי כך שמעתי כמה פעמים בישיבה של מעלה והטעם
 אין לי רשות לגלות מאחר שנשמתך קשורה בגופך כי גם עלי נגזר
 מטעם הכמוס למות בחו"ל ואם תמסור נשמתך כנ"ל אזי אודיע
 לך כל הנ"ל כששמעתי הדברים היואלים מפיו הקדוש נפשי חשקה
 מאד למסור נשמתי למלאך הידוע אך ה' לי געגועים על בני
 ימידי ובתי יחידתי למות בלי לוויה והנהגה להגיד להם מה שיקרה
 באחרית הימים ומלחמה גדולה במחשבותי איך לעשות אם לעשות
 כנ"ל או פקודת כל אדם יפקד אלי שלא אמות פתאום כאחד
 הריקים ומה מאד ה' לי געגועים על בני גילי לפרוש מהם בלי
 סדר והנהגה חזי מה עמא דבר וכאשר שמע החסיד מענה פי והפליר
 בי מאד ולעקתי בקול מר ובצביה גדולה על פטירתו מאשתי ובי
 ובתי וכדי ובפרט מאנשי גילי אמנם עדיין ה' נשמתי קשורה
 בגופי ואם לא שזנתי העירה אותי משינתי כבר ה' בדעתי לעלות
 הצדיק הנ"ל ולפעול כנ"ל אך מגודל לעקתה חזרה נשמתי לגופי ע"כ:

אמרות מהורות

מהרב הצדיק הק' מר"ה יהודה צבי זצ"ל אב"ד דק"ק
 ראזדיל חתנא דבי נשיאה הרב הק' מר"ה צבי
 הירש זצ"ל מזדיטשוב

פעם אחת בעת שנתן לו חסד אחד קוויטיל עם פ"ג כנהוג
 אמר לו הרה"צ מראזדיל ז"ל בזה"ל אחת טוקן לי כעם
 קוויטיל עם פ"ג בחשבך שאני גיסער יוד מה אעשה בעלמא דאמי
 כאשר

מפעלות צדיקים

כאשר יתודע לך שאין אני גיטער יוד ותחבט ממני בחזרה הפ"ג מאין חקח עם להסגר לך בשגם אם אני יודע האמת שאיני גיטער יוד אך אני לוקח ממך אבל הענין הוא כך כי ירמיה הנביא קילל אנשי ענתות הכשילם בצני אדם שאינם מהוגנים שכאשר יתנו לדקה ידמן לפניהם תורמים שאינם הגונים והוא פלא אך הי' ירמיה שוכן ישראל כל כך. אבל הענין הוא כך כי ירמיה ראה כי האנשי ענתות לא היו ראויים בחיין אופן להושע עפ"י משפט התורה לפי שורת הדין רק לפנים משוה"ד ממדה של וחנותי את אשר אחון אעפ"י שאינו הגון ששם רלון הפשוט להיטיב צלי שום טעם חכות בחי' עתיק לא בסבא טעמא כידוע והנה באהערותא דלתתא אתער עובדא דלעילא ונריך האדם לעשות למטה חיזה עובדא שבזה יעורר בחי' עתיק וכו' והוא כאשר אדם משפיע ונותן לדקה למטה אף לשאינו הגון אז מרחמים עליו מן השמים מדה כ"מ אף שאינו הגון וזאת התפלל ירמיה על אנשי ענתות שיזדמן להם אנשים שאינם הגונים ועי"ז יוושעו גם המה מהיכל וחנותי כו' אעפ"י שאינם הגונים וסיים הרה"ק ז"ל צוה"ל וכהיום שאתה נותן לי פ"ג שאני באמת איני הגון הנה מהראוי שתושע מהיכל וחנותי את אשר אחון אעפ"י וכו' ודפח"ח :

הרב הגאון מו"ה עניזל ז"ל מסטריא שאל את הרה"ק מראזדיל ואמר לו כמדומה אני אשר הנהגות רעביסקייט להיות גיטער יוד הוא ג"כ תאוה ככל התאוות והשיב לו הרה"ק ז"ל בחכמתו אמת הדבר אבל לזאת התאוה אין יכולין להגיע עד שמשכרין מקודם כל התאוות :

בימי חורפו עת הסתופף צלל הקודש רבו המובהק וחנותו הרה"ק מוהרנ"ה ז"ל מוויטשוב הי' שוקד מאד בצננות תוה"ק וארבע ש"ע ואז הסתופף ג"כ הרב וכו' שהתחיל בצערותו לרפוק על הדרך להיות רבי וגיטער יוד פ"א אמר לו החכם הרה"ק מראזלא ז"ל בדרך נחות ציני וצינך יש חמשה חלוקים א' שאני רשאי לגלות כונתי ואתה איך רשאי שכשאי שוקד על דלתי הש"ס ופוסקים רשאי אני לגלות שאין לי פרנסה ואחשוב להיות מורה הוראה ואתה בעמך בחמת ליל ותלך למקוה ותאמר התגות והאחר וכו' להיות רבי

מפעלות צדיקים

18

רבי אין נאה לגלות ולומר חפץ אני להיות רבי ב' אני יכול לידע
מתי נשלמה פעולתי ואומנתי כשאני בקי בכל הד' ש"ע ואתה איך
יודע מתי השלמה כוונתך כי אין שיעור לדבר אם מאה מקוואות
או ה' מאות הג' עלי באפשר להמלא מבין שמנסין אותי אם אני
בקי ושגור על פי הש"ע ועל עניך אין בנמלא מבין כי רעבישקייט
הוא ענין פנימי הד' אני לריך עיר אחת ואתה לריך עולם עיר
אחת אפשר שתמלא משוגעים שיקחו אותו לרב ומו"ל אבל עולם
שיהיו משוגעים לקחת אותך לרבי וגיטער יוד היא סברה רחוקה
החמישית שאני אהי' גם רבי ואתה לא ודפח"ח :

פ"א הוכיחה אותו זוגתו הרבנית הדיקת מ' שרה ע"ה בת הה"ק
מוהר"ה ז"ל מזדיטשוב אודות אשר פור נתן לשונאיו כי
הי' דרכו בקודש להעניק לאנשי ריבו מטובו והוכיחה אותו באמרה
אליו הלא ידעתוך לאיש מופת וקדוש ה' מדוע לא תעניש הרשעים
הללו והשיב לה בחכמתו. הנה בנהג שבעולם אשר כמה מאות
ואלפים נפשות מישראל נוסעים לדריק אחד ונותנין לו מעות ומהו
הענין בזה למה יתנו מרבית אנשים ר"כ לאיש אחד אמנם הענין שכל בנין
לריך יסוד מקודס ואם אין יסוד חזק נופל הבנין ואין שזה כלל והנה
כל העולם בכללו נקרא בנין אחד והלדיק הוא היסוד מהבנין כמש"כ
ולדיק יסוד עולם נמלא שהלדיק הוא המעמיד העולם ממילא ראוי
שכל העולם יתנו לו מעות להחזיקו מכספם וזהבם כי הוא המעמידם
ומקיימם אולם קשה לי למה העולם נוסעים גם אלי ונותנים לי
מעות הלא אנכי היודע שאין אני בגדר ולדיק יסוד. וגתיישבתי
שיש עוד דבר אחד הולך לבנין העולם עפמש"כ במס' חולין תולה
ארץ על בלימה אין העולם מתקיים אלא על מי שזולם א"ע בשעת
מריבה נמלא שמי ששוקק לשונאיו ואינו פותח פיו לדבר נגדם
הנה הוא מקיים עולם ומלואה ושבו מגיע לו מהעולם מעות מהדין
ע"כ אחת הרבנית שמע לקולי יותר טוב לשחוק ולסבול לשון א"ט
וריצנו וגשאר בפרנסתינו עכד"ק :

בעת שהרה"ק הג"ל חלה חולי האחרון לזה קודם פטירתו להגיש
לדוד הכתבים שלו (המה ס' עמוד התורה ודעת קדושים
אשר

משעלוח צדיקים

אשר כתבה בכל יום משומק ומוכתר בטלית וחפילין סגור ומסומר) והתחיל בהם והתחיל להתגלל כי אינו יגיע בן זכר ואמר אבל תמכתי יתדותי בספר החכמה ואמר אז על כתביו איך ואל נישט קענן דעם מחבר והאלט איך גזאגט אז אמלאך חלקים האט עם גשריבען גלייבטן אינו מיר מוזען זיך אלוגד אסאך מיטשען מיר זאלן פאר שטיין ווייל אזוי מיר האבין דעמילט גימיינט ווען מיר האבין דאס געשריבען. שמעתי מאיש מהימן כי בעג אשר בתו בגדיקת מרת הינדא ע"ה שכבה על ערש דוי קודם פטירתה שאל כמעט בכל רגע על מעמדה ומלצה כי מאד היתה חשובה צפיונו וכשבת האחרון ממחלתה הלך לבקרה אחר תפלת מוסף וזוה לכל העומדים שמה ללאת וסגר א"ע עמה ביחוד ואח"כ יאל ולא אמר אגיסען שבת כנהוג ולא שאל עלי' כל אותו השבת והיא אסתלקת באותו השבת ונפטרה והי' זה בשבת שלפני הסליחות ולא נודע מה הי' הענין הזה מה שסגר א"ע ביחוד עמה עד ליל א' דאכות צבואו בשמחה לתוך האוכה כמנהגו הקדוש לנשק כל הדפנות וכל מקום מהסוכה כליל ראשון צבואו אל הסוכה בריקודים ושיר ושבת ותיכף אחר בליעת הפת אמר בזה"ל לאוין מיר דער לייזן אציסיל פון אווער טאכטער הינדא ע"ה ווען מיר זענן שבת פרייא אריין גיקומען האבין מיר שוין גיזעהן ווייל אזוי דיא זאך באשטייט אסימן מיר האבין שוין גאנץ שבת נישט גיפרעגט אויף איינער האבין מיר זיך בארעכניט אויגור לער וועלין מיר שוין מקבל באהבה זיין נאר וואס וועלק מיר טוהן מיט דעם לער פון דעם שוועהר דער רבי אז ער וועט אויף יענעם עולם גיוואר ווערן היינו דעם התקשרות מיט נכד הרבי ר' משה ליב מסאסוב (כי נכדו הוא ההה"ל מו"ה יעקב ז"ל מאבלאמטשאב הי' אז חתן הרב מראזדיל) האבין מיר זיך מיישט גיוועזן מיר קענין דען נישט דאס וואס אלישע הנביא האט גיקענט ויסגור הדלת וישם פיו על פיו כו' וע"כ סגרטו הדלת והי' בראיניו לעשות כמו אלישע ובה אלינו חתני ורבי ואמר לנו כלך מזה כי הוא ענין מסוכן ואח"כ תיכף פתח הרב מראזדיל לומר תורה ע"פ ואורח צדיקים כאור נוגה וכו' ע"כ זכותו יגן עלינו אמן:

מפעלות צדיקים

20

מעשה נוראה מבסתר אחד

בכפר אחד לא רחוק מפעיר האמבזארג הי' זה רינדאך אחד ושמו הי' רפאל ואשתו שמה ליריל ועדכסה שלהם הי' מהרינדאך שהי' להם בנותו כפר זה כמה שנים והרכאל הג"ל לא הי' נודע בפני כל מהנהגתו ולא בא בשום פעם להבחי"כ להתפלל רק תמיד הי' יושב מתבודד בהיער הסמוך לכפר עם בן יחידו ובערב הוא בא לביתו והביא עמו לפעמים חבילה עוים למכור וזאת הי' לפלא בעיני כל בני עירו מאין יב לו לשלם הרחטעם להאדון עבור הרחטעם הלא מעולם לא ראו לבוא לביתו שום איש ליקח ממנו חזיה דבר וגם לא הי' בה מנה למכור וכאשר שאלו אשתו ע"ז השיבם אף לה לא נודע רק כאשר יגיע הזמן פרעון נתן לה בעלה כתב מהאדון ששילם הרחטעם ובכן נשאר אלל כל מכירו הרפאל הג"ל לאיש פלא אבל זאת לא עלה כלל על רעיון שום איש לחקור על מהונו ולכן נקרא צפי כל בשם התה. פ"א נסע גביר גדול אחד מילידי האמבזארג לעירו ודרכו הי' ע"י אותו הכפר והגשם הי' ירד בעת הזאת וזוה למשרתו לעמוד בהקרעטשמע מהכפר עד שיפסוק הגשם וכשבאו להבית לא מלאו רק האשה ליריל ושאלו על בעלה ואמרה להם שבעלה הוא בהיער ותישב הגביר בדעתו לראות מה הוא עושה שם וזוה למשרתו לילך עמו להיער וכשהלם כך שמעו קול לימוד מרחוק והלכו כך אחר הקול עד שהגיעו להמקום אשר רפאל עם בנו לומדים שמה בדבקות ובחשקות גדול והי' זה לו לפלא כי הי' מכירו מקודם לאיש ע"ה אשר אינו יודע אף להתפלל והמתין כך עד בוש ובתוך כך ראה הרפאל הג"ל איך שהגביר עומד אליו אז נתן לו שלום וכן בנו ולא דיבר עמו כלל וחזר ללימודי והגביר נשאר עומד כמתפלל כי לא הבין אם ראה זאת בהקץ או בחלוט וכשראה שלא דיבר עמו עוד הלך חזרה להקרעטשמע וחישב בדעתו שילן שם בזילה וכאשר הר' רפאל יבוא לביתו ידבר עמו כאשר עם לבנו וכן הי' בערב כאשר בא הר' רפאל עם בנו לביתם עם חבילת עוים על שכמו ושכס בט כדרכו וסינה את טעמו וכשריט לילך לישן ע"ע אז הלך אליו הגביר ואמר לו אדוני שמעתי בקשה

מפעלות צדיקים

בקשה אלה אני שואל ממשלתו ורק שלא ירע בטינו עלי וזאת היא
 כי יש לי בה יחידה לכן בדעתי להתחנן עמו וכבודו ירבה עלי
 מוהר ומתן ואני חתן לו וכתרלה לו הר' רפאל אף שלי משום אף
 באופן שכל יודע ממה שראה לשום איש והגביר הבטיחו לזה
 ותיקף שלי משרתו לעיר להביא מאכלים כידו הרחבה וצחותו לילה
 נעשה תנאים למזל והגבילו זמן החתונה על צ' חדשים ולמחרת
 היום נסע הגביר לביתו שמח וטוב לב וכשצא לביתו סיפר לאשתו
 ובתי אף שהש"ת הזמין לבתו יחידתו שידוך הגון וכבר נעשה תנאים
 למזל אף כשאמר להם עם מי אזו גשו כולם צבתי ואשתו התחילה
 ללציק עליו מדוע עשה כזאת ליתן בתו יחידתו לאיש מאכזר כזה
 אף מה הועיל לעקתה הלא כבר נעשה ואין להשיב והגביר מחמת
 הבטחתו לא ה"י יכול לספר לה מזה כלל והכלה מרוב לערה
 נפלה למשכב וכן עבר הצ' חדשים ובתוך הזמן הכין הגביר
 מלבושין פאר עבור החתן והכלה כנהוג וכשהגיע יום המוגבל נסעו
 הגביר עם זוגתו והכלה והכפר אשר דר בו החתן וכשהגיעו לשם
 כראות הכלה החתן שלה נתנה קולה צבתי ומרוב לערה נתעלפה
 עד שלא יכלו להקימה והר' רפאל והחתן נעלמו מעיני כל וכשראה
 זאת הגביר רץ תיקף להיער ונפל לפני רגליו של ד' רפאל לעזור
 להכלה אשר הגיעה עד שער המות אז נתן לו עשב להניח על פיה
 ויקלה ובאופן שתפיים להחנן וכך הוי וכשראתה הכלה כזאת הצביה
 שהמחותן והחתן שלה אינם אנשים פשוטים רק לדיקים נסתרים והוא
 זיוג הגון ופייסה להחנן ונעשה החתונה ברוב פאה כנהוג והר'
 רפאל ה"י מסדר קדושין וכשהגיעו למחרת גוה הגביר למשרתו לחבוה
 כל החפלים וליסע לביתם חזרה וכאשר לקח הבן ברכת פרידה
 מאביו לקח ממנו תקיעת כף שכל יעסוק בשום דבר רק לישב על
 תורה ועבודה ואף הגביר המחותן הבטיחו שישים עין עליו ע"ז
 ואח"כ נסעו לביתם שמחים וטוב לב וכן ה"י האצרך ה"י יושב
 תמיד על תורה ועבודה ולחותנו ה"י תענוג מזה אין לשער. וה"י די
 ארבו הימים והר' רפאל הנ"ל שבק לן עלמא אז סיפר הגביר לכל
 צבי עירו מגדולתו וכל צבי עיר האמצארג נסעו להפטר לקברו
 בכבוד גדול כיאות לו וכן עבר ימים רבים ומעט מעט נשכח אף

מפעלות צדיקים

22

מבנו הצטחתי ות"כ לאביו והתחיל להתערב עלמו בהעסקים של
חותנו עד שנמשט נשכח ממנו לגמרי מהת"כ וברוב הימים נעשה
סוחר גדול ויהי היום נסע ליריד אחד עם משרתו והרוויח שם ממון
הרבה ומתוך כך השיג מכתב מחמיו שיסע ללפליג לקנות שם סחורה
ונסע כך עם עגלון שלו ופתאום התקדרו שמים בעצים והגשם
ה' יורד וסוּחַף והסוסים התנהגו בצבדות והיו נוסעים כך בצבדות
עד חשכות הלילה ומרוב טער מזה נתנמנס הוא והצפה"ג והסוס
הולך ותועה מדרך הישק וכשהקץ ראה איך שעומדים ביצר גדול
ונתיב הדרך לא נודע להם ונתישב הצפה"ג וזה להעגלון לרכוב
על סוסו אולי ישיג איזה דרך והוא יחכה עליו וכן ה' ומרוב פחד
מחיתו יער עלה על אילן גדול וחכה שם עד שיחזור הצפה"ג ופתאום
קול הגיע לאזניו וראה איך שג' אנשים נוהגים את הצפה"ג שלו
עד שהגיעו להעגלה וטעלן משם התיבה אשר מונח בו כל המעות
ולהעגלון הרגו והלכו לדרכס מוצן מעלמו מה גדול ה' פחדו מזה
ומרוב פחדו נפל מלא קומתו ארלה ונשבר לו ידו ולעק מרוב לערו
ומתוך כך נסעו לפניו עגלה רחומה לסוסים אבירים עם סוחרים
וכששמעו קול בכיתו נטלוהו על עגלה שלהם ונסעו עמו עד העיר
הקרובה ונתנו לו להצית ביקור חולים אבל מחלתו גברה עליו עד
מאד וכל הרופאים אומרים נושא פ"א צעת שיסן בא אליו אביו ז"ל
בחלום וכשראה אותו התחיל לבכות לפניו על שזרו הגדול אז אמר
לו אביו תדע בני שכל זה בא לך מחמת שעברת על התקיעת קף
שנתת לי שכל תתערב בעסקים רק להגות תמיד בלימודך וזאת
שמצטיח לי שתקיים הת"כ תשוב לבריאתך כמקדם והבן השביע
לו לקיים הצטחתי בכל תוקף ועוז אז נתן לו עשש שיריח בו ויתרפא
תיקף ונעלם ממנו ואח"י הקין וראה העשש המונח אללו והריח בו
ותיקף שב לחיתו הראשון ומיד רץ להצפה"ג דשם והתחיל ללמוד
ברוב שקידה והבני העיר כשראו אותו יושב ולמוד תמיד נתנו לו
די סיפוקו. פ"א ה' בעיר הזאת יריד גדול והתישב בדעתו לילך
להשוק אולי יודמן לפניו איזה איש ממכיריו אשר יוכל לבוא עמו לביתו
אל חמיו ואשתו והלך כך ציוס א' ולא ראה שום איש ממכיריו וכן
בשאר הימים וכשהגיע יום האחרון מהסירוד בצוקר השכים הלך במר

נפשו לזקש אולי ימלא עוד איזה ארש ממכריו וכתוך זה ראה והכיר
 אך שטספים כמה סוחרים וכתוכם הי' ג"כ חמיו וכשראו זא"ו נפלו
 על פניהם איש אל אחיו ונעשה ביניהם שמחה גדולה ותיכף הלבישו
 בגדים חדשים כיהות לו ונעשו לביתם וסופר לחמיו אך שזה הפעם
 שנית נתן לחביו הבטחתו ללמוד חמוד וקיימה כל ימיו ונעשה
 לדיק גמור. מזו המעשה טכל ללמוד מוסר השכל מה יוכל להגיע
 לה שצובר בתקיעת כפו חלילה ומה יוכל לבוא מזה :

מעשה נורא בעיר דמשק מתרב הצ' החסיד ר' משה גראנטי ז"ל

הרב הנ"ל הי' איש לדיק חסיד בתכלית והיה חכם בכל שבע
 חכמות אשר לא הי' כמוהו זולת נכרי א' ישמעאל היה
 חכם בכל ז' חכמות שלם בכל וזאת היתה. יתירה להנכרי מן החכם
 הרב האיש משה ז"ל שכל מי שהי' לו חולה הי' הולך אל השיך
 הנזכר והי' מתחנן לו שיתפלל על החולה והי' מתפלל השיך בהתבודדות
 והי' אומר זה חי וזה מת צמ' להבדיל כר"צ וכשהגיעו הדברים
 לחזני הרב ז"ל תמה מאד על זה וכה אמר אל לבו הנכרי
 הישמעאלי זה יותר קדוש וטהור ממני שמתגלים אליו ספרי מתים
 והלא עובד את הי' אני ועובק בתורת הי' ובמלותיו כל היום ומדוע
 לא אהיה כמו הישמעאלי השיך הזה וגדל לערו של הרב מאד
 ויבקש אופן ללכת אל בית השיך הנזכר ולהיות מצוי אללו וע"י
 בגלגול דברים אפשר יגלה לו השיך באיזה סיבה זכה לכל הכבוד
 הזה ויקרא הרב לפרנס העיר ויזו עליו לאמור לך אל השיך הנזכר
 וכה תאמר אליו רבן של ישראל שמע את שמעך הטוב ויש את
 רצוני לבא אלך ולהקביל פניך אם תתן לו רשות כי הי' האיש ההוא
 גדול מעל כל השרים וכל השרים הגדולים היו מרבים מתנות כדי
 לזכות לקבל פניו ובאים ומשתחיים אליו כדי לקבל ברכתו והוא לא
 הי' יולא מפלצין שלו החונה ולא הי' מתרחק להמון העם כלל
 וילך פרנס העיר אלל השיך וידבר אליו את כל דברי הרב אשר
 דבר ויאמר אליו השיך גם אני שמעתי את שמע הרב שלכם כי הוא
 איש

מפעלות צדיקים

איש חכם וחפזי לראותו וא"כ לך אמור לו בן יבא לא יאמר וישב
 הפרנס אל הרב ויספר לו כל דברי השך ויקס הרב ז"ל וילך שם
 יהי כראות השך פני הרב כשא תן צפימו ויקבלהו בכבוד ובסבר
 פנים יפות וישיבו לפניו ושאל בשלומו ובתוך דבריהם שאל השך אל
 הרב ז"ל ויאמר אני שמעתי עליך כי איש חכם אתה היש לך ידיעה
 בחכמה פלונית ויאמר אלץ אדוני חנני אלהים מעט בחכמה זאת
 והתחיל השך לגסות להרב ויפסח הרב את פיו בחכמה וירא השך
 כי הוא מלא וגדוש בראת החכמה והוא הי' חושב בדעתו כי אין
 כמוהו וכאשר ראה חכמת הרב קצר עמו אהבה רבה וכה אמר
 אליו אחי ידידי דע לך כי שמחתי היס בחכמתך כי ע"כ הנני מחלה
 פניך שאל נא תמנע מאלוקי אלי לפחות פ"א בשבוע כדי להשתעשע
 עמך בחכמתך וישלחהו בכבוד גדול וכאשר עברו ב' ימים לא הי'
 יכול לעמוד השך מרוב תאוה ושלח אל הרב ב' אנשים עבדים
 וסוס לרכוב עליו למטן יבא אליו בכבוד גדול ויקס הרב וילך אל
 השך ויקבלהו בכבוד גדול ויחבק לו וינשק לו ויאמר אליו דע לך
 ידידי כי משעת פרידתך ממנו נפשי עם נפשך נקשרה ולא יכולתי
 עוד להמתין ולהתאפק עד שאלחצי אתריך למטן תבוא אלי ובתוך
 הדברים שאל לו השך היס לך ידיעה בהחכמה פלונית וענן הרב
 ויאמר חנני אלהים לימן לי גם את זה והתחילו לישא וליתן בראותה
 חכמה וראה השך שגם בזה הוא מלא וגדוש וישמח שמחה גדולה
 ויאמר אליו אם נא מלאחצי תן צפינך תבוא אלי בכל ב' ימים וכן
 עשה הרב כי חפץ הוא בתכלית המבוקש והי' בן אללו ב' פעמים
 בשבוע עד שראה השך שהרב הי' בקי בתכלית בכל הי' חכמות
 והשך הי' חסר ממנו בקראת בחכמה הזאת כי בלעדו לא יוכל
 להיות שלם בחכמה הזאת וע"ז שאל השך להרב היש לך ידיעה
 בחכמה פ' ויאמר לו שלי"ת שאני שלם בחכמה הזאת אז נפל השך
 לרגלי הרב ויאמר אליו אם נא מלאחצי תן צפינך למדני נא את
 החכמה הזאת כי היא נעלמה ממנו אז אמר לו הרב אדוני אני
 כשלמדתי כל אלו החכמות ביוקר עמדו לי ולא למדתי אותם בחנם
 גם אני לא אלמד אותך בחנם אמר השך להרב נקבה עלי ואתן
 ככל אשר תשית עלי מאמר שאני שלם בכל החכמות ואם חגי

מפעלות צדיקים

נוחן כסף וזהב לרוב כדי להשיג את החכמה ולא יחסר ממני דבר
 הלא מלמד הוא או אמר לו הרב תלמה לי אם אמכור החכמה
 זאת במחיר כסף או זהב כי אם בחכמה אחרת שתלמדני אמר לו
 השיך וכי נעלם דבר ממך הרי כל מה שאני יודע אתה בקי יותר
 ממני ומה החכמה אשר אני יודע ולא אתה אמר לו הרב יש בך
 חכמה נפלאה והיא רחוקה ממני אמר לו מה היא החכמה הזאת
 אמר לו מה שאתה מתפלל על החולים וסערי חיים כו' לפיך הם
 גלים זאת החכמה היא נעלמה ממני אם אתה תודיעני סוד החכמה
 הזאת גם אני תודיעך החכמה אשר ממך נסתרה אז אמר לו השיך
 הקשית לשאול ולא יתכן שאגלה הדבר זה לשום נכרא שבעולם אל
 הרב וגם אני אי אפשר שאגלה החכמה זאת אשר ממך נעלמה אם
 לא ע"י תלפינן חכמה תחת חכמה אל השיך דע ידידי שאני מושבע
 מאבותי שלא אגלה דבר זה לשום אדם אל הרב וגם אני מושבע
 שלא ללמד חכמה זאת לשום נכרא אבל אני אומר כיון שהוא לטובתי
 כדי ללמוד חכמה אחרת מה שאין בי בודאי מותר לי ואין כאן שבועה
 א"כ גם אתה מותר לך מאחר שאין אתה מוכר החכמה בדמים כי
 אם בחכמה אחרת אשר אתה לריך לה וזה תהיה מושלם בכל
 חכמה אז אמר לו השיך הן לו יהי כדברך אבל קשה ממך הדבר
 ולא תוכל עשוהו אז אמר לו הרב הרי אני מוכן לקבל עלי כל דבר
 הקשה וכל אשר תאמר אלי יעשה או אמר לו השיך א"כ שמש
 בקולי לאשר אני מלוה אותך עתה קום ולך לביתך והבן עלמד
 ניום הזה לעת ערב לקבל תענית צ' ימים רעופים והזהר בסעודה
 שלא תאכל בשר ולא תשתה יין ואחר הסעודה התקן עלמך לבית
 סבילה והלבש מחלנות וצ' ימים אלו שאתה מתענה לריך שתטבול
 בקר וערב ותפאש במעשרך כי אדם אין לדיק בחרן כו' :

ידידי כאשר שמע הרב דברי השיך נתלהב לבו ויאמר לו כן יעשה
 כאשר דברת ויאמר לו לך לשלום וכיום הג' תבוא אלי
 ואודיעך סוד הדבר הגדול הזה ויקם הרב וילך אל ביתו בלב נשבר
 אדוכה יעש ככל אשר ליה עליו וירד וטבל ולבש בגדי לבן וכן
 עשה בשני ימים כאשר ליה והוא אסוף שלא פסק תעניתו כליל הג'
 והי

ויהי צבוקר אחרי גמר תפלתו הלך אלל השיך וישא השיך את עיניו וירא והנה הרב בא בלא כח ויחרד לקראתו ויאמר בא ברוך ה' שגולרת פניך ניכר שפסית ככל אשר לוייתך :

א"ל הרב ועדיין אני בתענית א"ל השיך יפה עשית וישר כתך מעתה בא עמי ואראה אותך הסוד הזה וילך אחריו אל חדר אחד שמפתח החדר הזה לא היה נמסר לשום נכרה כי אם בידו דוקא ויפתח השיך את הפתח ויכנסו שניהם יחדו ואת הדלת סגרו לבתתי יקרב איש זר אליהם וילאו מן החדר אל פרדס אחד נחמד למראה ובחמלע הגן בריכה מלאה מים חיים נמשכה ממימי אמנה ופרפר ובלד הבריכה ספסל א' ובו מוכנים ב' חליפות שמלות לבנות אחד להרב ואחד לעלמו ויאמר לו השיך הבה נרדה ונעשה טבילה טרם בואנו אל מקום המקודש וירדו שניהם אל תוך הבריכה ויעשו טבילה ויחליפו שמלותיהם וילכו שניהם יחדו אל ירכתי הפרדס והרב ז"ל משתאה ומחרים לדעת מה יהי' אחרית דבר וישא עיניו וירא בית אחד בנוי בתכלית היופי ודלתותיו כסף מזוקק ומלוויר בכל מימי ציורים נאים אשר אין כמוהו בהיכלי מלך וכאשר קרב השיך לפתוח דלת הבית אמר להרב הזהר להכנס בבית זה במורא וברעדה וממי תראה וכן תעשה ויפתח הדלת וירא והנה בנין מפואר לאין תכלית וגד פתח הבית היכל בתכלית היופי ועל גבו פרוכת מרוקם באבנים טובות ומרגליות עד להפליא ויכנס השיך אל הבית במרדה גדולה וישתחו ארצה ז' פעמים נגד ההיכל ויחרד הרב מרדה גדולה עד מאד וחשב ב"ע שמה א"ו יש א"זה דבר בתוך ההיכל ואיך תעשה כי השיך הזהירו שישתחו וע"כ שמטס את עיניו הרב ואמר שויתי ה' לנגדי וישתחו לאפיו ארצה כאשר עשה השיך ואימה גדולה נפלה עליו ויאמר לו השיך קרב אל ההיכל הזה ופתח אותו ושם תמנא מבוקשך וזה אמר לו בקול נמוך ולב נשבר מיד קרב הרב ופתח דלתי ההיכל והמה היו זהב מזוקק ואבנים טובות עליו וירא בתוך ההיכל לוח אחד בתכלית היופי וכחוצ בו לורות המורה בציור נאה עד אין תכלית וכחוצ למעלה שויתי ה' לנגדי תמיד ואותיות של שם הויה גדולות מאד והרב בראותו זה שמח שמחה גדולה בלבו שלא השתחוה לטבילה ופסע לאחוריו והשתחוה וילא וילאו שניהם יחדו ויאמר

מפעלות צדיקים

ויאמר לו הרב אתה אמרת לי שם אמלא מבוקשי והנה לא נתגלה לי דבר זולת אשר ראיתי א"ל השיך מדע אחי שאלו האותיות הגדולות אשר ראית זה שמו של מי שאמר והיה העולם הוא הבורא הוא היוצר והיה חושב בדעתו השיך שאין דבר זה נגלה לשום בריה ועוד אמר לו מדע אחי כי בצוא אדם לחלות פניו שאתפלל על חולה שיש לו אחי יורד וטובל ונכנס אל הבית זה אשר ראית באימה ויראה ואני מתפלל שם לפני ההיכל ואחר גמר התפילה אני פותח שער ההיכל ואם אחי רואה שאותיות השם הקדוש מאירים ומוזהרים זר"ח רב אחי יודע שהוא חי ואם אחי רואה ענן וערפל סביביו אחי יודע שהוא מת וראה חבתך אחי שגליתי לך מה שלא גליתי לשום בריה וחזר הרב לביתו והוריד כנחל דמעה וכה אמר אחי לנו מיום הדין ומה הישמעאל הזה ע"י שידע שזה שמו של הקב"ה כמה כבוד גדול עשה לו וכמה מורא ופחד עולה על ראשו בשעה שנכנס לשם ועי"ז וכה לכל הכבוד הזה ואכן מה נענה מה נאמר שיותר מזה הי' ראוי לנו לעשות וצפרט בהיותנו מזכירים שם ה' ללבם חרדה עכ"מ :

ומעתה עין רואה ואוזן שומעת תוקף המעשה הנורא הזה שכל יוציא עד כמה לריך להזהר בזכרנו שם ה' להיות ביראה ופחד ומכ"ש חלילה להזכיר שם שמים לבטלה השם ישמרינו ויעורינו לעבדו באמת באהבה ובלב שלם אמן :

מעשה מחרה"צ הקדוש המפורסם מוה"ד מאיר
יהיאל זצ"ל ממואגלניצע

פ"א הי' אתרוגים ביוקר גדול מאד ולהרב הלדיק הנ"ל לא הי' באפשרי להשיג שום אתרוג לברך עליו והי' בלער גדול עבור זה וכשבא קרוב לחג נתוודע להחסידים שלו שבפרייסין יש לגביר אחד אתרוג בתכלית ההידור מאד יקסעו החסידים שלו אליו וביקשו למכור להם האתרוג אך העשיר הזה מילאן בזה. ולא חפץ ליתן בעד כל הון ואך מרוב הפלרותם בו יאות להם בזה התנאי שהרה"ל יבטיח לו בבן של קיימא יתן לו במתנה והחסידים הצטיחו נאמנה

נאמנה שבדלתי יספרו זאת להרב. אך התנה עמהם בתנאי כפול שבאם לא יקיים הבטחתו בואת השנה לא ילאו בו למפרע וכשבאו להרב עם האחרוג הי' ערב המג וכשראה הרב האחרוג נתמלא שמחה והרחפת הדעת מאד עד שכל הלילה לא הי' יאן רק שומד ומלפה לאור הבוקר שיוכל לקיים המלצה לזכר בו ובפרט באחרוג מהודר כזה בימים האלה אשר הוא יקר המליאות וכשהגיע לאור היום כשהבין א"ע לזכר בו בדבקות גדול כדרכו אז סיפרו לו החסידים מכל הנעשה ומהתנאי באיזה אופן שנתרלה הגביר לימן לו אז נהפך שמחתו לתוגה והניח האחרוג מידו באין אומר ודברים והלך בבית אנה ואנה ולא ידע לשים עלות בנפשו כן עבר כמעט כל היום אך כשהגיע לעת ערב וראה כי פנה היום ואין לו צמח לקיים המלצה רבה הזאת אשר עומד ומלפה עליה בכליון עינים אז אמר יס' מה מההכרת חני אצטית לו זכרך בהאחרוג וכן הי' בזה השנה נולד להגביר ב"ז ע"כ שמעתי מפי איש נאמן:

מעשה מהרה"צ הקדוש המגיד מקאזניץ זצ"ל זי"ע

להרב המגיד ז"ל הי' לו בן יחיד הרב ר' משה ז"ל בפה"מ ספר באר משה וחתנו הי' אב"ד בגרעניץ ז"ל וכשנלקח ארון האלקים הרב המגיד ז"ל לא ידעו העולם שלו למי ליסע כי בנו הר' משה ז"ל הי' הלנע לכת מאד עד שהי' בפני כל כעס הארץ גמור והרב דגרעניץ אף שהי' למדן גדול אבל לא הי' עוד ראוי להשתמש בכח הזאת וגשאר ביניהם שהרב דגרעניץ יסע עמהם להרב הלדיק המפורסם ללובלין לשאול את פיו הקדוש וכאשר יצוור אומר כן יקום ושכרו עגלות עבורם ועבור הרב הג"ל ומהר' משה הג"ל שכחו לגמרי ממנו וכשהלכו ליסע בא הר"מ לגיסו הרב בצקסאו שיקח אותו ג"כ להלדיק מלובלין אך הרב דחה אותו מאחר שבטינו נדמה הר"מ לבור גמור אך מרוב הפלרותו נתרלה לו והאשיבו בהעגלה יחד עם הבעה"ג וכשבאו לשם אל הקדוש פנימה הלך בראשונה הרב הג"ל עם העולם שלו והר"מ ז"ל הי' עוד בחץ כי הוא הי' האמרו ביניהם ותיקף כאשר פתחו הדלת של הרה"צ

משעלות צדיקים

הרה"ל מלובלין ז"ע שאל להם ה"ה הרב ר"מ כי הוא רחוי להיות
גיטער יוד והביטו כ"ח איש בפני רעהו כי לא הביטו כלל מה זה
או גילה להם הרב מלובלין כל דבר וקיצלו עליהם ליסע אלא
כמו לאביו:

ובעין זה שמעתי מרש"י הקדוש ז"ל אשר הלך בגולה כמה שנים
והי' בהלנע לכת מאד והי' נדמה צפני כל פפ"ה והלך
כך מעיר לעיר בין שאר העניים פ"א כשהלך מעיר אחת נתודע
להם פ"פ איזה סיבה שזה העני הי' רש"י ז"ל וגשאר ביניהם
להתחקות על דרכו אבל בין כך וב"כ הלך משם לעיר אחרת
הקרובה לשם ושלחו אחד להעיר הקרובה להודיע שם
מציאתו כדי לעבדו כיאות לו ובכן נשאר ביניהם לעשות
סעודה עבור עניים וצטח יבוא אף הוא בתוך הצאים ולו
יבטו היטב על ההנהגותו לראות אם נכון הדבר ועשו סעודה
עבורו והוסיבוהו בראש כולם אך הוא עומד כמתפלא ושאל להם מדוע
יתכבדו אותי כ"כ מי אני ומה אני עד שאף להם נשאר הדבר עוד
בספק ונהייטבו בדעתם לכבדו צבהמ"ז ויראו התנהגותו בדבר מניה
וכשפטו הכוס לפניו אמר להם שלא יספכו מלא ושאלו לו ע"י
מדוע ודעתם הי' שזה בודאי יתכן להם תשובה נכונה ע"פ הדין
והשיבם מחמת שהולך בצגד מעט חדש לכן ירא שלא ישפך על
בגדיו וגשאר כך בספק אללם ע"כ וכשסיפרו זאת לפני הרה"ל
הקדוש מקאלק ז"ע אמר שזה הי' באמת רש"י ז"ל וכיון בזה לדרך
האמת וד"ל:

פ"א בא להרב אלדיק הקדוש מוהר"מ מגור ז"ע איש חיל אחד
אשר הי' עובד בעבודת הגבא ונתמרמר לפניו איך שלא
יכל להתנהג א"ע בדת היהדות כראוי והרהלה"ק התנחם אותו
באמרו הלא אבותיט נשתעבדו במלרים יותר ממך ואעפ"כ זכרו
בהבוב"ה והשיבו אבל החילוק הוא שהם במלרים לא היו ידעו קן השיעבוד
וכל בטחונם הי' רק על הבוב"ה ועבור זה התפללו בלב שלם אבל
אנחט מאחר שידע לפניו קן השיעבוד לא נוכל כ"פ להתחזק
בהבטחן פ"כ וזה התירוק ישר בעיני הרהלה"ק מהלך והוא בעלמו
מתפאר זאת בפני כל איך ששמע אמת כזה מפי איש פשוט ע"כ
שמעתי

שמעתי והשי"ת יעזרנו לעבדו בלבב שלם בזכות כל הצדיקים הקדושים
האלה זלה"ה וזוכה לגאולה שלימה במהרה אמן:

מעשה מתרב הגאון מווילנא זצ"ל

הרב הגאון מווילנא נודמן פ"ח דרכו בעיר צערלין ושם הי'
בעיר הנ"ל הפרנס איש יקר רוח המפורסם בלדקתו
לבעל מכנים אורח גדול חן לשער ושמו הי' מו"ה ר' יעקב לבי
ז"ל וכששמע מביאתו הר"ל הנ"ל רץ תיכף אלג הרב הגאון וביקש
ממנו שיתאכסן אליו והגאון נענע לו ברצונו והבטיחו על זה והגביר
רץ תיכף בשמחה לביתו וכללו בהדר תפארת להיות מלון להצדיק
הגאון הנ"ל ובית וועד לחכמים אשר בצערלין אשר יבואו אליו
לשמוע חכמת תורתו ובבית הקרוב להגביר הנ"ל הי' דר אחד מראש
החכמי האקאדמיים אשר בצערלין וכראותו את ההכנות דרבה אשר
יכון הגביר ושאלהו מה היום מיומים ויספר לו את כל כי הגאון
הנ"ל אשר יסור לביתו הוא מלא גם בכל החכמות מלבד עולם
גדלו עד חן קץ בתורה ובחסידות בנגלה ובנסתר עד להפליא מאד
הוא גם חכם נפלא בכל המדעים ויהי כאשר בא הגאון לבית הגביר
וכל חכמי ישראל לומדי תורה נאספו וצאו לשמוע חכמת תורתו
ולחדות בשמחה את פניו וכראותו הראש הנ"ל את קול המולה גדולה
אשר ע"י האורח הבא בלל קורת שכנו ואת כבוד גדלו בא אל הגביר
הנ"ל ויאמר לו מאד אני משתוקק לדבר עם הרב בענין אחד אשר
עמלים אנחנו בזה זה כמה שנים ולא נוכל לבוא אל תכונתו ויען
לו הגביר אתאמן לדבר עמו מזה ובטח ימלא משאלותך ויהי ערס
נסיעת הגאון מצערלין התאמן הגביר וידבר בפני הגאון את אשר
ביקש ממנו הפראפסטר וירשהו הגאון וישלח את הראש הנ"ל
יכאשר הליע השאלה אשר לו לקח הגאון גליון ורשם עליו ליונים
הנוגעים אל השאלה וצוה השיבו על שאלתו וכשראה הראש כזאת
נתמלא שמחה ויפן אל הגביר ויאמר לו אל תדמו בנפשכם כי זה הוא
בשאר אנשים כ"א מלאך ה' וכי בדברים מועטים האיר עיני לפתור

מפעלות צדיקים

לִי הַפְּלִיאָה הַגְּדוּלָה אֲשֶׁר אֲמַרְתָּ אֵין-פֹּתֵר אֹתָהּ וְכַסֶּהֶךָ הַרְאֵם מַסַּס
 חִיקָף בִּישָׁר זֹאת צְבִית הַאֲקָדְמִים וְטוֹעְדוּ יַחְדוֹ וַיֹּאמְרוּ אֲשֶׁר לִמְחַר
 יִתְחַלְפוּ כָל הַתְּלַמִּידִים דָּשׁ לְבוֹא אֵלָיו וְלִהְיוֹב לוֹ תוֹדָה עַל זֶה אֲךָ
 עַד כֹּה וְכֵה הַגְּאוּן חֲמֹק עֶבֶר מִן הַעִיר וְרֵאָה מִזֶּה עוֹלָם גְּדוּלְתוֹ אֲף
 בְּשֶׁאֵר חֲכָמוֹת וּמַדְעִים וְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ :

מעשה מתרה"צ ר"י מרוזין זצ"ל

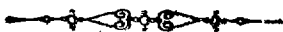
פ"א בַּא הַדַּה"ל הַג"ל לַעִיר אַחַת אֲשֶׁר הָיָה שָׁם הַבַּעַש"ט
 זצ"ל וְשָׁאֵל לְבָנֵי הַעִיר אִם יֵשׁ בָּהֶם מִי שֶׁהָיָה מְכִיר אֶת
 הַבַּעַש"ט וְהַשִּׁבּוֹ שֶׁהֵם לֹא הָיוּ מְכִירִין אֹתוֹ רַק צִעִיר זוּ יֵשׁ נִכְרֵי
 אֶחָד אֲשֶׁר הָיָה דִּיבַר עִם הַבַּעַש"ט וּבִיקֵשׁ שִׁלְכוּ עִמּוֹ אֶל הַנִּכְרֵי הַג"ל
 וּבְשֶׂאֵל לְשֵׁם בִּיקֵשׁ מִמֶּנּוּ שִׁסְפֵּר לוֹ מִה שֶׁדִּיבַר עִמּוֹ וְסִפֵּר לוֹ כּוּה
 אֲשֶׁר אָנִי הָיִיתִי רוֹעֵה לְאֵן אֶלֶל שָׂר הַעִיר פ"א בַּא זֶה אֶחָד וְחֲטָף
 מִעֲדָרֵי לְאֵן אֶחָד וְכַשְּׁמַע הַשָּׂר שְׁלִי זֹאת רָגַז עָלַי מֵאֵד וְעָנַשׁ אֹתִי
 לְשַׁלְמוֹ עֲבוּרוֹ כְּפָלִים מִה שֶׁלֹּא מִזְהַרְתִּי בָּהֶם אֲבָל בְּיוֹם הַב' אִירַע
 לִי עוֹד הַפַּעַם אֲסוּן גּוֹרָא כּוּה וְכַשֶּׁרְחִיתִי זֹאת חִיל וְרַעְדָה אֲחוּזִי עַד
 שֶׁהִתְחַלַּתִּי לְצָכוֹת מֵאֵד בְּמַר כַּפְסֵי כִי לֹא יִדְעָתִי אֲנִי אֲנִי בַּא
 לְהַשָּׂר כִּי בָטַח יַעֲנוֹשׁ אֹתִי עַד מֵאֵד וּבַחֹךְ זֶה רָחִיתִי בַּא אֲלִי הַבַּעַש"ט
 זצ"ל וְכַשֶּׁרְחִיתִי אֹתוֹ הִתְנַפְּלַתִּי לְפָנָיו מֵאֵל קוֹמַתִי אֲרָגָה וּבְכִיתִי לְפָנָיו
 בְּדַמְעוֹת שְׁלִים שִׁרְחַס עָלַי וַיֹּזִיאֲנִי מִלְּרָה זוּ כִי אֲנִי הָיִיתִי מְכִירוֹ
 לְאִישׁ מוֹפֵה מִה שֶׁגִּזַּר אֹמֵר וְהוּא יָקוּם כְּפִי שֶׁשָּׁמַעְתִּי מִשְׁכְּנֵי הַיְהוּדִים
 ע"כ לֹא הָיָה לִי עֹלָה אֲחֵרֶת רַק לְכַפּוֹל לְפָנָיו וּלְבַקֵּשׁוּ שִׁעֲזוֹר לִי וְהוּא
 יַעֲתֵר לְבַקְשָׁתִי וְלוֹה לִי שְׂכָאֲשֶׁר יִבֹּא עוֹד הַפַּעַם הַזֶּה לְעֲדָרֵי תְּקַרָּא
 אֹתִי בְּשֵׁמִי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִגַּע בְּךָ לְרַעַה וְכֵן הָיָה שֶׁמַּעַת הַזֹּאת כַּשֶּׁאֲמַרְתִּי
 שֶׁמוֹ חִיקָף הֵלֵךְ לוֹ וְלֹא נָגַע בִּי לְרַעַה וְגַם בְּרַךְ אֹתִי בְּאֲרִיכוֹת יָמַי
 וְאֲמַר לִי שֶׁתֵּאֲרִיךְ יַמֶּיךָ כָּל כֶּךָ עַד שֶׁיִּבּוֹא אֶלְלֵךְ יְהוּדֵי אֶחָד אֲשֶׁר
 שָׁמוֹ כְּשֵׁמִי וְחֲסַפֵּר לוֹ הַמַּעֲשֶׂה זֶה וְסִפְרוּ שֶׁחִיקָף כַּשֶּׁהֵלֵךְ הַר"י
 מֵאֵלָיו מִיָּד כִּפֵּל הַנִּכְרֵי מִה וְהַעֲנִין מִזֶּה לֹא נִדְעָ עוֹד לָנוּ עַד כֹּה
 כִּי בָטַח יֵשׁ בְּזֶה דְּבָרִים נִשְׁבָּעִים מֵאֲהַנּוּ ע"כ :

מעשה מחדש הנאון קדמון הר' יחיאל ז"ל אביו של
הרא"ש ז"ל אשר נמצא במגילת סדרים.

אשר בהיותו הר' יחיאל ז"ל בן ע"ז שנה ה' לו חבר נאמן
בישיבה ושמו הר' שלמה הכהן ז"ל וכתרו ברית יחד שכל
אחד מהם יהי לו חלק עם חברו בכל מלוותיהם ומעשיהם ויהי
בליל יום הכפורים בכתה נר של שעה של הר' יחיאל אשר שם
בבית הכנסת כי מנהג של האשכנזים להוליד נר שעה שתדליק כל
הלילה וכל היום וכיון שראה שכזה נרו נתירא מאד ובחול המועד
נפטר. והיה מנהג של אשכנז שהיו מניחין ארון של נות על אבן
גדולה הסמוך לבית הקברות ופותחין הארון לראות אם מחמת טלמול
נחטקס המת פוך הארון או אם הוא ישר וקרצ הר' שלמה הכהן
ז"ל חלל ד' אמותיו וצכה בקול רם ואמר בפני כל הקהלות אני
מזכיר לר' יחיאל גבירי וחצירי לפניכם שיזכור מהברית שכרת עמדי
ויהי היום אחרי מותו ימים רבים והר' שלמה יושב ולומד בבית
המדרש ציוס וירא את ר' יחיאל בחלום יושב חללו וקורא עמו
בהלכה ושאל לו מענינו ואמר לו כי הוא בגן עדן בטוב מאד ושהי'
לו כסא מוכן לעלמו בין כל חסידי הדור וא"ל הר' שלמה הנא אדוני
בעל בריתי תמה אני אם יש לך רשות להתרחות לבני אדם ויען לי
יאמר דע לך כי יש לי רשות לילך לביתי בכתחילה אלא שאין אני
רוצה שמה יאמרו כמה מהגאון עלמו לדיק זה יותר מכל הלדיקים
שבג"ע ויהי בשעה חדשים אחר זה בליל שבת בחצי הלילה נראה
לאשתו בחלום ואמר לה מה אתה עושה הנה מהרי וקומי וקחי בגד
וצטתך והוליאם מהרה מהמקום הזה כי מחר יהרגו כל היהודים
שבמקום הזה וכן נגזר על כל הסביבות והתפללנו עליהם ונתקבלה
תפלתנו חוץ מעל המקום הזה ותקם והעש כן וחזרה להגיל את
אשר לה אחר אשר הוליאה משם לבניה וכולם ילאו בליל שבת
עכ"מ וכות כל הלדיקים יעמוד לנו ולזרענו עד עולם אמן:

ת ם

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ד